

МН

**бюлетень
проводу**

**організації
українських
націоналістів**

НАКАЗ ПРОВОДУ ОУН
НА ПРОСЛАВУ ВСЕНАЦІОНАЛЬНОГО ГЕРОЯ — ГЕНЕРАЛА РОМАНА ШУХЕВИЧА—
ЧУПРИНКИ У ТРИДЦЯТИП'ЯТУ РІЧНИЦЮ ЙОГО ГЕРОЙСЬКОЇ СМЕРТИ

ДРУЗІ Й ПОДРУГИ!

Клонимо сьогодні голови у пошані перед тим, що його прославив теж Муж Провидіння Божого, Святий України, Патріярх України Йосиф І у своєму слові з приводу посвячення пропам'ятної плити у крипті собору Св. Софії, де і сам спочив поблизу, сказавши, що урочистість на честь героя України підносить й свято у поклоні Патріярхові. Це Церква катакомб складала своє признание тому, хто захищав не лише націю, але й віру в Христа перед воюючими московськими безбожниками і народовбивцями.

Сьогодні ми, його послідовники, віддаємо наш бойовий салют і поклін Начальному вождеві армії України — УПА, членові Українського Державного Правління, Голові Проводу ОУН і Голові Генерального Секретаріату УГВР, який продовжував революційно-державне діло УДП. Співтворець найгероїчнішої епохи в історії України слідами Святослава Хороброго віддав своє життя на полі слави на Рідній Землі, залишивши Святославів заповіт: не посоромимо землі Української, а ляжемо головами тут, бо мертві сорому не знають!

Він найбільший речник, який на Рідній Землі, кров'ю у боротьбі на два фронти закріпив власнопідметність української нації у крутіжій глобальної воєнної завірючі, якої верховоди не знали України, нехтували її. Він — гордий воїн України і геніальний полководець — стратег двофронтової війни України, видвигнув чином свою націю як окрему суверенну силу з власною політичною і стратегічною концепцією у боротьбі за справедливий світ, побудований на руїнах імперій на національній основі. Він був найвеличнішим у той час реалізатором концепції революційної ОУН під проводом Степана Бандери, авангарду націй і зневоленого УДП. Для молодих кадрів ОУН на чужині й в Україні — він величавий приклад героїчного характеру, найвищих етичних вартостей, національних чеснот, християнської моралі, суворого життя людини-борця, патріота, що цінить вище добро спільноти понад особисте! Він — це маяк і дороговказ для молодого покоління, яке повинно цінити ідеальне понад матеріяльне, погорджувати вигодами, а йти слідами великих лицарів України — УПА-ОУН, які на чолі з ген. Тарасом Чупринкою у безприкладних на героїзм боях створили, як він сам з гордістю заявив у наказі з приводу п'ятиріччя УПА — героїчну епоху не лише в історії України, але й всіх націй.

Складаючи доземний поклін його тіням над відомою Богові його могилою, і дасть Бог, що вона буде і нам відома, линемо думками і серцем до самотнього осліпленого москалями Юрія, Великого Сина Великого Батька що у далекому Сибірі гордо несе свій хрест, вірний своєму батькові і його ідеям, та прирікаємо докласти всіх зусиль, не ошаджуючи навіть власного життя — особливо — ми молоді члени ОУН і Юнацтва — продовжувати боротьбу за Українську Самостійну Соборну Державу і за волю Великого Сина нашого Головнокомандуючого Генерала і Провідника, за волю усіх ув'язнених, уярмлених, знедолених, за визволення всього українського народу!

Слава генералові Тарасові Чупринці — Шухевичеві!

Слава Юрієві Шухевичеві!

Героям України Слава!

Місце постю, у березні 1985.

ПРОВІД
ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ /ОУН/

До становища в імперії і Україні

Останні три роки характеризуються тим, що в прискішеному темпі вимі-
рають один за одним кремлівські вожаки, включно з ген.-секретарями КПСС,
фактичними володарями російської імперії. Брежнєв, Андропов, а останньо
Черненко - це стара гвардія, яку вважали за традиційну лєнінсько-сталєн-
ську, хоч при кожній персональній зміні західні "експерти" вбачали і на-
діялися на злагіднення диктатури внутрі і покращання відносин зі зовні-
шнім світом. Найбільше таких рожевих надій мають тепер після приходу на
московський трон Горбачєва, який, мовляв, є з молодшого покоління, еду-
кований, "культурний" і т.п.

Спиралючись на Брежнєвську конституцію, якою узаконено партію як єдину
керівну силу та "заіснування" одного советського, на ділі російського
народу, і багато інших привілеїв для КПСС і фіктивного "советського на-
роду", - Горбачєв посилив репресії на всіх ділянках життя. Особливо
жорстоко розправляється зі всіма проявами національного життя поневоле-
них народів, а русифікація досягла нечуваних досі розмірів і засобів.
Вже без всяких прикрас і заслон російський шовінізм став панівною кон-
цепцією партії і уряду у внутрішній політиці імперії. Під плащиком бо-
ротьби з корупцією і розтратним веденням господарки, посилено поліційний
нагляд і затиск у всіх ділянках і сферах життя народів. Метою є прищіп-
лення паралізуючого страху і в той спосіб держання народів під стислою
контролем.

У зовнішній політиці, російська імперія прямує далі шляхом експансії
на все нові народи, чи то дорогою пенетрації своїми розкладовими ідеями,
активною боротьбою збройних груп, чи прямо агресією, як в Афганістані.
Відсіч з боку вільних народів, Москва старається паралізувати страхом
перед вжиттям нуклеарної зброї. Великі зусилля докладає Кремль остан-
німи роками, щоб не допустити до закріплення тих аспектів американської
політики, що її лише дуже загальною почав видвигати през. Р. Реган
по відношенні до поневолених народів, а головню до України. Відомі заяви
през. Регана в українських справах викликали переляк на Кремлі, і звід-
там розпочався шалений протинаступ, свідком якого ми є якраз тепер. Кон-
центричний наступ на наш рух, що його у світовому масштабі веде московсь-
ка агентура, є якраз в тому пляні, щоб не допустити до закріплення змі-
ни американської політики у нашу користь. Москва дуже добре зрозуміла
важливість українського питання у міжнародних відносинах і тому так си-
льно зареагувала.

Поруч національного питання, найслабшим місцем імперії під цю пору
є її економічно-господарське становище. Вона не лише не "доганяє" Заходу,
але постійно відстає у всіх ділянках економіки і технології. Вже Андро-
пов розпочав був деякі "експерименти" в тому напрямку, щоб дати нижчим
інстанціям більше ініціативи в плануванні. Це продовжив Черненко а на
особливу увагу заслуговує його програмова стаття у "Комуністі України"
/лютий 1985/, в якій він з рамені Політбюра подає напрямні для опрацюван-
ня нової програми партії, що має бути прийнята на наступному з'їзді
КПСС. Згідно з цією пропозицією, оплата за працю буде пропорційна до
вислідів праці. З однієї сторони це буде заохота до соліднішої праці,
з другої - це нова форма визиску. Основне в цьому, що засуджується до-
теперішню систему як непрацездатну, що й довело до відставання госпо-
дарки й економіки. А вона є так важливою у політичному бою з Америкою,
особливо після того, як през. Р.Реган проголосив нову оборонну систему
/стар ворс/, на що Москва не може собі дозволити через брак засобів.
Це й примусило її повернутися до переговорів у справі зменшення ядерної
зброї.

Отже, національне питання, особливо українське, і господарські труднощі, з яких є намагання якось вийти навіть коштом відречення деяких марксистських принципів, є найважливішими і найважчими проблемами імперії, що їй буде намагатися розв'язати кремлівська кліка Горбачева.

Становище в Україні є віддзеркаленням становища в цілій імперії. З однієї сторони посилений наступ на всі ділянки життя українського народу з метою злиття його в советсько-московський національний організм; з другої — активний і пасивний спротив цьому московського засилля і насилля.

З боку ворожої окупації й окупантів застосовується всі можливі методи репресій і терору, щоб змусити населення до послуху і пасивності. Йдуть намагання викоренити всі відомі і потенційні вогнища українського організованого спротиву, а відомих патріотів арештують і засуджують на довгі роки ув'язнення, часто другий чи третій раз, або й фізично ліквідуєть, як це мало місце в 1984 р., коли чотирьох відомих в'язнів доведено до передчасної смерті, а п'ятьох членів ОУН-УПА розстріляно. Посилено контролю листування /напр. стверджено, що 95% листів, що їх висилають люди за кордон до своїх рідних, є цензуровані і перевірені/, переїздів, припинено можливість допомоги потребуючим звідси з-за кордону, посилено тюремний і табірний режим, звільнення з праці по факту немилих їм людей, щоб пізніше карати їх за "тунеєдство". Метою тих репресій є сіяння паралізуючого людську волю страху. Рівночасно посилено пропаганду проти українського націоналізму, а особливо проти ОУН, в пресі, радіо, телевізії. З тією метою видаються спеціальні книжкові видання, брошури, одні призначені для населення в Україні, інші для тих, які за межами України. Всюди одна й та сама ціль — скомпромітувати, осмішити, знецінити українську національну ідею і її носіїв, вдаючись до найбільш нікчемних фальшувань чи то історичних подій чи діяльності окремих організацій і осіб.

Оборона й протинаступ українства, особливо відомих українських груп чи одиниць, йде різними шляхами й засобами. Відважніші українські науковці досліджують історію України від найдавніших часів, щоб доказати існування і розвиток українського народу на сьогоднішніх його етнографічних землях ще далеко до того, як на півночі почав формуватися московський нарід, щоб в той спосіб заперечити і відкинути проповідувану москвинами ідею про рівночасний і спільний розвиток українського і російського народів. Це особливо є важливим напередодні святкування 1000-ліття хрещення України, до якого мають претенсії москалі, і цього дуже свідомі українські патріоти на Батьківщині, які стараються у свій спосіб заперечити неоправдані претенсії росіян. Про живучість і зріст релігійного життя в нашому народі засвідчують найновіші документи з України, особливо "Хроніка Католицької Церкви на Україні". Це не лише доказ релігійності народу, віри в Бога, але свідомої боротьби за права українських Церков, за їхнє повноцінне і завершене існування і діяльність. В цій же "Хроніці", як і в інших документах політичного характеру, є докази на це, що існує організована політична сила на українських землях, яка унапрямує сучасну боротьбу українського народу. Є згадки і про збройний спротив окупантові, про координацію дій з іншими народами. Є це лише маленькі фрагменти того, що там діється на всіх просторах України, але вони є показниками і доказами, що спротив українського народу у всіх сферах національного, культурного і релігійного життя продовжується за всяких умов.

В. Озерський

Визвольні процеси в сучасній Україні

Ситуація в Україні і в російській імперії характеристична протиросійським і протикомуністичним спротивом, визвольною боротьбою України й інших поневолених націй в СРСР і в сателітних країнах.

Андропов, Черненко і Горбачев ствердили зростання впливів визвольного націоналізму включно з поворотом туги молодого покоління до власної релігійності, що має виповнити метафізичну пустку, яку створив філософський матеріалізм і російська культура в духовості української людини. Катакомбна Церква кріпшає. Її сила непереможна. Це стосується не лише УПЦ, але й УАПЦ. У "Віснику УКЦ" ч. 1 маємо вістку про дію вірних теж УАПЦ. Хроніка УКЦ і Український Католицький Вістник підтвердили наші принципові позиції, нерозривну пов'язаність визвольного націоналізму з релігією, з християнством. Підтверджені теж наші антиросійські, а не лише антикомуністичні позиції. Підтверджена наша активна постава до Патріархату і Сл. Б. Патріарха Йосифа, як теж концепція АБН. Виправдується наша опозиція проти легалізації УКЦ, яку первісно захищала група о. Будзінського і О. Терелі, але тепер корегувала під впливом нашої постава, — яку повністю поділяв Патріарх Йосиф, а за яку большевики сильно атакували Ярослав Стецька. Критична постава до дисидентського руху, обмеженого до оборони людських прав, без наглошення передусім національних — підтверджена Хронікою УКЦ.

Є там і деякі основані на неповній інформації помилкові позиції, напр. оцінка німців, як наших союзників, що є консеквенцією міркувань про поділ Німеччини, але з малим знанням німецької ментальності, яка диктує німцям ставити себе нарівні лише з державними народами. Комплекс їхнього псевдо-каяття зокрема щодо жидів і поляків має теж своє значення тепер. Тиск Москви грає велику роль у знецінюванні німцями українського чинника. Хроніка УКЦ не доцінює Наддніпрянщини, вважаючи, що вирішальне значення має католицизм ЗУЗ. Це спрощений підхід, бо шести- і семидесятники знайшли своє головне місце у Києві з Симоненком, Аллою Горською, Світличним, а православними є і Сверстюк і Бердник. Не є теж слушне твердження, що католики типу західних українців, поляків, словаків, литовців є спроможні до збройної боротьби, бо наприклад, генеза УПА сягає Волині і Полісся; теж холодноярські повстанці не були католиками. Важне ствердження Хроніки висловлене японцем: "Як Україна завоює свою самостійність, то будемо свідками другого економічного чуда у світовій економіці" /бо першим є японці/. На запит, чому "завоюєте", відповів японець: "РУССКИХ треба поставити перед доконаний факт... Скажіть, чого добилися українці, віддавши свої кращі сили в дисидентський рух мира, тобто, що дала вам Москва на ваші просьби, що ви дістали? НІЧОГО."

Далі японець відмітив, що Україна повинна зосереджувати свою увагу на нації Далішого Сходу, які є порогами російської імперії — Японію, Китай й інші. Важно відмітити, що концепція ОУН у політичному відношенні захищувана згаданим рухом /УНФ/. Цей рух оправдує відкрито збройну боротьбу, вказуючи на геройську смерть Бориса-Михайла Терелі, який згинув у збройному ударі з КІБ, і стверджує:

"Я, як християнин, — каже Йосиф Тереля — є проти терору, а мій брат не був терористом — він захищав своє життя від терору... Мій брат належав до тих угруповань українців, які зі зброєю в руках добувають свободу. Кожний українець має священне право на боротьбу за волю України тим методом, який йому до серця. Ми не просили московських окупантів на Україну, а на власній землі робимо те, що бажаємо... Репресії проти Церкви тільки додають їй сили, Церква оживає і має силу до спротиву, до боротьби. Вона не хиріє. А давши нам 'волю', КІБ знищило б все живе

у нашій Церкві, бо в СРСР нема і не буде ніколи ніякої демократії... Після мого останнього строку, а саме за легалізацію Церкви — я став ярим противником саме легалізації. Кожний судовий процес над католиком — це поразка режиму і наша перемога. У майбутньому ми будемо готуватися на такі процеси проти волі уряду. А Церква буде вільно тоді функціонувати, коли Україна стане самостійною державою". Чи це не позиція, яку зайняли ми супроти відомих тенденцій легалізації, роблених деякими церковними ієрархами їхньою заявою у цій справі?!

Було би дуже доцільно, щоб з доповідями і аналізом Хроніки УКЦ, УКВі-стника, "Граной Культури", "Дисиденства", "Дерева національних задач", поезій Красівського, його автобіографії, наші провідні люди переїхали усі терени з метою мобілізації для визвольної концепції широких кіл громадянства! В Україні іде грандіозна боротьба, а її відгук замалий на чужині. На еміграції чекається чуда. Від кого? Є брак зрозуміння ваги слова і чину для визволення.

У Хроніці УКЦ термінологія націоналістична. Не комуністична партократія і не советський режим виключно винуваті за уярмлення, але москалі. Ясно стоять терміни: окупація, русскі, вибраний нарід... Цитую: "Імперія не проіснує тоді, коли ми, націоналісти, не будемо надіятися на переродження імперії... Російський шовінізм виріс на власній почві, на великорусській, на почві вибраного русского народу, без котрого не може існувати ні один із народів тієї безкрайної імперії. Особлива живучість московського імперіялізму в його жорстокості й безоглядності супроти поневолених народів, його безпардонності у міжнародній політиці." Їхня позиція тотожна з нашою щодо необхідності нашої акції в Афганістані... "Хроніка УКЦ" і "УКВ" — це підтвердження в основному позиції ОУН з потребою дещо скорегувати, на приклад, перецінювання румунського чинника, але правельне доцінювання польського, якому присвячено окрему увагу, бо йдеться про ширення фронту проти ворога — москалів.

І надзвичайне ствердження: "Серед цивілізованих народів сучасного світу, ми — українці — одинокий нарід, що задержав власну стародавню культуру в тій незайманості, що її сьогодні маємо. Із інших великих націй тільки японці затримали і зберегли прадавню культурну традицію... Нароцна українська ноша, наші вишивки, різьба, посуд, килими — такі гарні, що на світових ярмарках їх подивляють із захопленням... А хто ближче пізнає нашу мову, наш сучасний церковний обряд, а особливо наші пісні і звичаї, не може вийти з дива, як ми так довго задержали все це в їх первісній красі, коли навкола така руйнація і зневага з боку комуністичних правителів"...

"Чому хочуть знищити наші обряди? Україна та українці переживають важкі часи окупації, що ось уже більше як 60 років поспіль і переkreслює наше життя"...

Йосиф Тереля прославляє члена ОУН-УПА Василя Макуху, який самоспалив себе у Києві на Хрещатику 5 листопада 1968 р., виголосивши слово, проти русифікації України. Тереля згадує у своїх поезіях і С.Бандеру, а Красівський присвячує поезії С. Бандері, але — на жаль — ані Красівський, який має могутній шевченківський поклик до боротьби, ані Степан Говерля, який дав три небувалі твори, подібно як спогади Грицяка про Норильськ не знаходять зрозуміння серед великої частини українського провідного активу. Треба Красівського і Говерлю включити в цикл доповідей для громадянства на тему "Говорить Україна". Вони проти партократії, а Красівський у своїй автобіографії віддає честь двофронтній боротьбі ОУН, 1940-их років, яку він прославляє за грандіозний спротив нацизмові і опанування всієї дійсності в частині України, а в лавах якої /ОУН/ згинув його брат... Ми зопортонізуємося, коли забудемо фронтовиків.

Для ілюстрації настроїв в суспільності в Україні і його стремління та побажань теж до тих, які на чужині, зачитуємо уривки двох найновіших документів українського підпілля:

"Система виховання дітей і дорослих, яка мала створити ерзац релігійної обрядовості у вигляді світських державних свят та нових ритуалів /напр. кількадечне свято з нагоди І-го травня, світський державно-обрядовий ритуал вінчання, надавання імен дітям тощо/, не задовільнила народу, не заповнила порожнечі по насильно вирваних релігійних віруваннях. Молодь шукає збагачення духовного життя у відновленні старовинних українських звичаїв /напр. колядування, зустрічі у свято Купала/ та релігійних вірувань. Потаємно вінчаються в церкві та хрестять там дітей. Частина шукає правди в релігійних сектах і т.п. Зростає відчуття, що Україна є першим по праву прямим спадкоємцем традицій Київської Русі і тих усіх раніших пракоренів і нашарувань, які рона влила у свій державний та культурний організм... Роковини 1000-ліття хрещення України створюють досконалу нагоду і можуть бути використані як початок чергового великого зрушення у свідомості та духовної обнови українців в Україні і повсюди."

А далі: "Існує велика потреба поширення правди про УПА серед широких кіл українського суспільства /зокрема серед молоді/. Правду про неї, як про збройну силу народу, який шукає власного шляху для вільного існування, стаючи на прої зі всіма своїми ворогами, треба постійно доставляти для підростаючої генерації."

Поряд суто історичних праць, мемуарна література - спогади учасників, очевидців і в'язнів гітлерівських концтаборів можуть відіграти дуже важливу роль.

Доносити правду до українського читача - це також видавати твори тих всіх видатних письменників давнішого і недавнього, по яких хочуть затерти слід у літературі і в літературній свідомості народу, і тих сучасних нескорених творців, що не вміщуються в рамках "ідейних вимог", тому вони або репресовані фізично, або викинуті поза межі літературного життя, не друкуються і не беруть участі в нормальному літературному житті".

А в іншому документі читаємо: "На нашу думку, політика детанту і рівноваги сил не може бути альтернативою до атомової війни, бо вона загрожує знищенню цілого світу. Одиноким способом уникнення небезпеки атомної війни та реалізації резолюції Об'єднаних Націй про деколонізацію, є вільні рухи поневолених народів за розвал імперії і відновлення на її просторах самостійних національних держав. Особливу роль в тій справі повинна відіграти українська еміграція, що повинна поширювати ці ідеї серед народів вільного світу, як теж концепцію АБН, бо тільки спільним зусиллям всіх народів можна буде досягнути мету."

Не має успішної боротьби за людські права в поневолених народів, а є тільки боротьба за самостійні національні держави, щойно в яких поодинокі людина буде могла користуватися повністю людськими правами. Боротьба поневолених народів за розвал російської імперії дає теж велику шансу західним народам для уникнення атомової війни і забезпечення миру на довгі роки. Ми віримо, що вільний світ це зрозуміє і буде підтримувати нашу боротьбу за українську самостійну державу і за самостійні держави інших поневолених народів російської колоніальної імперії."

Про що свідчать ці документи? Про небувале розгорнення революційної діяльності, яке перейшло сподівання. Ці документи - не виключно релігійно-церковна література, але - передусім національно-політична і релігійна. Це поєднання національного з християнським. Це підтвердження ідейно-світоглядних і програмових і стратегічних позицій ОУН: і концепції АБН, і збройного повстання, і негативного становища до гельсінських домовлень, і проти дисидентства обмеженого до вимог людських прав, і критики "партократизму" і т.п.

В останній своїй підготовчій доповіді до чергового з'їзду КПСС, Черненко ствердив, що СРСР стоїть щойно на початку першого етапу розвитку соціалізму, а Хрущов вже стояв одною ногою в комунізмі гуляшу

з окликом: доженемо і переженемо Америку. Щось сталося з комунізмом, коли СРСР стоїть щойно на початку першого етапу якоїсь ново-сформульованої епохи т. зв. розвинутого соціалізму. А що сталося з реальним соціалізмом? Численні автори у "Філософській думці" чи "Історичному журналі" полемізують н. пр. з Донцовим і Орловським щодо ідеологічних положень націоналізму, закидаючи Орловському ніцшеанізм та перекручуючи нашу оцінку Ніцше, якою якраз ми критикували, стверджували лише його підкреслення елементу волі, а не його соціально-політичні концепції чи тези, що Бог вмер! Ніцше був під впливом анархізму Штірнера, якого ми якраз критикували. Факт, що починається з нами дискусія у філософській площині свідчить, що не вистарчають наклепи й інвективи. В "Історичному журналі" атакують видвингнене нами Тисячоліття українського християнства і його розуміння, шукаючи аргументів на його опрокидання. Це важливо, що ворог починає нас атакувати в серйозних журналах і науковцями. Це означає, що інтелектуальна еліта України прислуховується до нашого слова...

Стапан Говерля

Рушійні ідеї підпілля в Україні

...Основна, фундаментальна тема українських національних задач як з огляду невідкладних задач потреб дня, так і перспективних задач, що диктуються священною метою нації – здобуття суверенітету і державности.

Справжня російська стратегія з проблем внутрішньої та зовнішньої політики, справжні шовіністично-імперські цілі і задачі розробляють в закритих інститутах за завданням імперського руху.

Нація – це вічна й у своїй внутрішній сутності постійна спільність кровно та психологічно споріднених людей, яка отримує в непорушну спадкоємність як Визначеність і Даність суверенітет, державність, незмінність національного "Я". Незалежність і суверенний державний механізм – її найвищі, нетлінні цінності. Отже, задля власного життя, самозбереження, процвітання – нація зобов'язана зберігати та охороняти свій суверенітет як кровообіг, як душу, як національну недоторкану святиню.

Статус суверенности визначається багатьма ознаками, найважливіші з яких такі:

а/ територія нації, не включена в склад другої держави, і її кордони, непорушні:

б/ нація керується своїм національним урядом, що має зверхність, захищає суверенні інтереси нації й виражає власну свободу волі по відношенні до урядів інших держав;

в/ державний механізм і національний уряд визнаний міжнародною співдружністю суверенних держав, що на ознаку визнання встановили з ним дипломатичні відносини й акредитували повноважних послів;

г/ уряд веде незалежну від іншої держави зовнішню і внутрішню політику;

д/ нація має власні збройні сили підпорядковані національному урядові

е/ нація має власну національну фінансову систему /грошеву одиницю, золоті й валютні запаси/ та зовнішню торгівлю;

ж/ має історично спадкоємні символи державного буття: національний герб, прапор, гімн.

Сьогодні Україна в становищі далеко трагічнішому, ніж статус колонії. Ми – знедолені московські невільники й лакеї, що їх імперська нація експлуатує у своїх цілях, використовуючи і як доброякісне та безвідмовне гарматне м'ясо, і як наймитів та кріпаків на господарському

освоєнні її диких просторів, і в добірний генетичний матеріал для поповнення та збільшення її інтелектуального, духового та людського потенціалу. Тому для українців 'дерево національних завдань' має бути формування та розробка сукупності таких національних задач, які стали б могутнім двигуном у русі нації до її мети - ліквідації свого колоніального становища....

Кожного, хто сьогодні присвятить себе вирішенню хоча б однієї з національних українських задач, чекають роки неволі в російських концтаборах. Справа, однак, мається так: або подвижницька праця задля свободи України, а отже свідомість арештів і становища каторжан для окремих синів народу, або загроза смерті для нації.

Національно-визвольний рух, через свого представника на міжнародній арені, знову повторить в офіційному Документі Руху раніше вже подане клопотання про необхідність визнання державами - членами ООН - колоніального статуту України, позбавлення так званої Української ССР членства в ООН, визнання українського питання актуальною політичною проблемою ООН і включення цього питання в порядок денний Сесій Генеральних Асамблей та прийняття Резолюцій про надання Україні незалежності й утворення суверенної держави на основі природного права нації на суверенне життя і права народів на самовизначення та Деклярації ООН про деколонізацію від 1960 року.

Комунізм та нацизм - дві ідентичні у своїй сутності та цілях моделі імперіялізму... давно вже безсумнівним є те, що російський імперіялізм має тих злочинців /воєнних - Ред./ не менше ніж нацизм.

Останнім часом підняли голос коляборанти й катєбівські борзописці, що розробляють так звані націоналістичні та дисидентські теми в пресі. Власне голос цей не їхній - вони лишень ляльки в пропагандистському бертепі імперської машини... рекрутують перевертнів, дегенератів, покидьків суспільства. Безперечно, пискливим 'хором' усіх цих Мигалів, Гамольських, Топоровських чи то пак Тороповських і Ко не зупинити тієї лавіни - народна сила раніше чи пізніше їх просто змете, не залишивши й сліду, як не залишає по собі сліду всяке сміття.

До завдань на крайовому відтинку

Події і процеси, які проходять на наших очах в московській імперії, цікавлять кожного українця, як теж і чужинців, але до ще більшого зацікавлення, вивчення тих процесів та роблення правельних висновків зобов'язує нас, членів ОУН, які стоять вже понад 55 років в авангарді боротьби проти ворога - кровожадної Московщини-Росії. Ми знаємо про наслідки, що їх принесло для нашого народу столітнє поневолення, про денационалізацію і культурний та політичний занепад ще за царату. Але мимо різних царських указів, що ними зоборонялося українську мову і друковане українське слово, ворогові не вдалося знищити української духовості і способу життя. Українська нація зі свого нутра виловлювала все нові одиниці, які щораз краще і могутніше впливали на розвиток нашої мови, звичаїв, обрядів, церковного життя і політичного руху, а який doprowadив до створення української держави у 1917-20 роках, а потім у 1941 році.

Село було твердинею українства. Не на всіх українських землях панував тоді московський окупант. Були землі Галичини, Буковини і Закарпаття, які були поза його засягом. І тут, на цих землях, українське життя було децю вільніше. Тут друкувались українські книжки, що їх можна було доставляти теж на українські землі під Росією, автори з центральних земель України

могли друкувати свої твори і наукові праці, була можливість виміни поглядів і думок в усіх основних питаннях буття нації.

Сьогодні майже всі землі України є під московською окупацією, яка змагає до всецілого знищення всього, що українське, до викорінення духовних ознак поневолених народів. Коли за царату українські діти ще вільно говорили своєю мовою, бабусі розказували їм українські казки, а дідусі говорили про славне козацтво, то сьогодні вже від немовлят матері мусять віддавати своїх дітей до державних ясел, до садочка, а відтак до школи, в яких панує російська мова, пісня, музика, брехлива комуністична пропаганда. Коли продовжити це на вищі навчальні заклади, на університети й різні інститути, де навчання ведеться тільки російською мовою, то можна собі уявити, що жде наш народ. Знову ж всі ті, хто відважується ставати в обороні української мови, культури, чи елементарних політичних прав, є піддані жорстким переслідуванням, довголітнім ув'язненням чи засланням у сибірські пустелі.

Після приходу до влади в ЗСА през. Рональда Реґена, в Москві скінчилася паніка і зразу посипались лайки на Америку, яка почала розуміти загрозу з боку Росії для решти вільного світу, а особливо для Америки, і почала про це голосніше говорити, видвигаючи, може вперше, ідею піддержки поневолених народів. Відзначення у Вашингтоні 40-их річниць Акту 30 червня 1941 року, УПА, АБН, вшанування жертв голоду в Україні, зустріч през. Реґена з Головою Ярославом Стецьком, кинули Москву в лють і повторювання Реґенових слів "Ваша боротьба є нашою боротьбою, Ви є сумлінням світу" – не сходять досі зі сторінок советської преси. Тим справам було присвячено чимало уваги на найвищих форумах московської імперії за Андропова, Черненка, а тепер за Горбачева. Внутрі імперії почали "затикати дірки" та робити протизаходи. Назовні посилено пропаганду проти Америки з допомогою всяких організацій "миру", а внутрі – заглушування радіопередач та пресова кампанія проти націоналізму. Слідують різні постанови: про заведення російської мови в передшкіллі і садочках, про зраду державних таємниць, про здержання посилок з-за кордону імперії, про заборону зустрічей з чужинцями і т.п. Рівночасно з цим посилено кампанію проти релігії і проти віруючих всіх віровизнань. Фізично винищують національно свідомих одиниць. Падуть численні жертви, а серед них нам відомі: Олекса Тихий, Олекса Нікітін, Балерій Марченко, Юрій Литвин – замучені в концлагерях; Філоник, Палига, Левинський, Якобчук, Боднар – розстріляні члени ОУН. Вдруге, а то й втретє судять і засуджують на довгі роки дальшого ув'язнення тих, які не заломилися по довгих роках концтаборів, а яким реченець ув'язнення закінчувався. З-за кордону стягають своїх людей, таких як Світлана Сталін, Олег Бутов і інших, з метою доказати своїм громадянам про ніби нестерпимі життєві умовини на Заході.

Можна помітити такі перешкоди у поході до т.зв. зрілого соціалізму /про комунізм ще й мови нема/: у сільському господарстві – низький рівень урожаїв збіжжя, що зумовляє великі закупи харчів у вільних країнах. У промисловості – постійне відставання з виконанням планів, а ще гірше з якимось виробом предметів щоденного вжитку. У будівництві – хронічний брак помешкань, а ті що є, є нижче мінімального стандарту. У технології – далеко позаду західніх країн, а тому так часто треба купувати або викрадати найновіші досягнення науки.

І так по всіх ділянках життя, всюди ці самі невдачі і партія вже нічого не може зарадити. Хабарництво набрало загрозливих форм. Якщо додати, що часописи і журнали ведуть постійну нагілку на наших провідних людей, голів Церков, реагують на наші видання і статті, то це означає, що вільний націоналізм не зникає, що ідеї націоналізму і релігії є живі в народі та є загрозою для імперії.

Для прикладу подаємо лише назви часописів і журналів в Україні, які в другій половині 1984 р. на протязі трьох місяців помістили раз чи більше разів статті на теми українського націоналізму чи проти релігії: "Радянська Україна" /щоденник/ 13 липня, 14 серпня, 22 серпня, 24 серпня, 30 серпня, 27 серпня. "Робітнича газета" /щоденник/ - 13 липня, 24 серпня, 28 серпня. "Комуніст України" /місячник/ - за серпень. "Людина і світ" /місячник/ - за вересень. У засяг тих писань входить все - діяльність Церков і їхні провідники, заперечення побуту св. ап. Андрія на Київських горах, напади на наших провідників, на наші ювілеї, історію визвольної боротьби, зустрічі Я. Стецька з през. Регеном й ін.

А тепер про наші завдання і обов'язки супроти України:

1/ Наша увага повинна бути постійно спрямована на Україну та на події, як там відбуваються. Справа України не сміє бути для нас лише принагідний додаток до наших щоденних, часто дрібних справ. Український нарід і його боротьба є джерелом нашої сили і на чужині.

2/ Ми видаємо спеціальні матеріали, призначені для висилки-передачі на Україну, і нашим завданням є, щоб якнайбільше цих матеріалів продисталось туди, де їх найбільше потребують, передаючи з рук до рук. Це наша велика зброя у нашій боротьбі. Ми мусимо відіграти роль колишньої Гал чини, з якої як за царату так і за большевії аж до 1939 р. проникали наші ідеї і наша правда в гушу українського народу.

3/ В наш засяг діяльності включаємо теж т. зв. сетелітні України, в яких живуть українці. До цих країн приїждить багато людей з України, а теж від них багато їде в Україну. Отже є можливість посилити нашу дію також в той спосіб.

4/ Ми досі не використали туризм в обидві сторони. Ці, які їдуть в Україну без відповідної підготовки, перестають бути активними в нашому житті та деколи переходять в табір "культ-обмінників", тобто колаборації з окупаційними колами. Ці люди стають непевними, бояться шантажу через своїх рідних в Україні. Вони часто говорять неправду про дійсність на Українських Землях. Жоден один член не має права без дозволу Проводу їхати до СРСР як турист чи в інший спосіб. При кращій контролі туризму в обидві сторони, ми мали б більші користі, бо мали б більше інформацій з першої руки про події в Україні, як теж там могли б довідатися більше правди про діяльність ОУН на Заході.

5/ Для спеціальних завдань, пов'язаних з певним ризиком, потрібно теж спеціального характеру людей - відважних, солідних, розумних і певних. Таких людей треба нам заручити, вилонювати з гуці нашого членства і їх відповідно вишколювати до різних ділянок визвольної боротьби.

На закінчення, наведемо слова сл. пам. Провідника Степана Банцери, які він сказав, коли його обрали Провідником ОУН на II. Великому Зборі. Після висліду голосування, він встав і сказав: "Дякую за присуд смерті. Положеннями завдання і обов'язки на мене - з честю виконаю." Хай ці слова будуть для нас вічним дороговказом на шляху життя і боротьби за суверенну Українську Державу. Будьмо вірними і гідними його послідовниками. Це також заповідь нашого Декалогу.

/ за Бюлетеном ТП В-Б /

Л.С.

Наступ ворога на ОУН

Російський наступ на ОУН розгорнувся останніми часами різними доступними

засобами. Застартувала агентура, приявна в плавюківській групі. На її базі КГБ пенетрує різними шляхами навіть ОКВУ. Це робиться теж частинно через деякі церковні кола. Напади на ОУН у "Америці" й "Шляху" як начебто безбожницької організації – дія інспірована КГБ, а не лише наїзністю редакції. Є причини підозрівати, що і серед прихильників митр. Мстислава діють більшовицькі елементи. Отож причиною ненависти противників ОУН не є лише партійна інакомисль.

Ворожа акція москалів проти ОУН розгорнулася також серед західних чинників, навіть у інфільтрованих москалями правих колах а ЗСА, Німеччині, Англії з наміром добитися ліквідації довір'я до нас по лінії знеславлення ОУН-УПА при допомозі факції нашої колаборації з ницизмом і мнимою інфільтрацією нашого руху КГБівською агентурою, на чужині і в Україні. Ми ствердили, що серед певних кіл Заходу є погляд, що ОУН на еміграції є інфільтрована оперативниками КГБ, але чомусь у меншій мірі інші угруповання. Це явна провокація, коли взяти до уваги антиукраїнську дію, наприклад, плавюківщини чи григоренківщини.

Вислужники Москви включилися навіть в акцію знеславлювання митр. Андрія Шептицького /Німеччина/, якого постійно, як і Сл. Б. Патріярха Мосифа, атакує Москва. Небувала досі інтенсивність дії москалів у масових медіях в Україні та в Москві проти ОУН, її минулого і сучасного, свідчить про те, що найбільшим ворогом імперії і системи є ОУН-УПА-УДП-АВН. Мірилом правильності нашої акції на різних ділянках життя є інтенсивність наступу на нас ворога. Це є найкращий показник того, хто є найбільше загрозливий для російської імперії. Чиї ідеї, дія, концепція.

Ворго прагне звести на манівці теж можливу психологічну війну Заходу щоб знехтовано дво-фронтну війну України у 40-их роках, щоб знецінено УПА-ОУН-ЗО червня, постаті цієї боротьби, щоб Україна була диким полем, предметом у минулому, а не підмитом. Отже і виключення її як підмету – партнера у майбутньому. Тому зле, що українство взагалі недоцінює атаки ворога, і тому є брак інтенсивної протидії.

Необхідно цілий біжучий рік, з нагоди 40-річчя закінчення II.Світової війни, висувати нашу концепцію реалізовану тоді, тобто двофронтну визвольну боротьбу нації, доказуючи фактами як теж засуджуючи всяку колаборацію з нацизмом. Треба видавати документи двофронтної війни на чужих мовах, зокрема англійській. Це документи УПА, ОУН, Української Держави 1941 р., твори Степана Бандери, про Похідні Групи ОУН, історію УПА і ОУН. Необхідно включити в психологічну офензиву Заходу нашу концепцію, що була проти нацизму і проти більшовизму, а не лише проти нацизму, який був лише імітацією більшовизму німецьким націонал-більшовизмом.

Доцільно, щоб т-ва українських в'язнів нацистських тюрем і концтаборів розгортати акцію у вільному світі, протидіючи теж провокаціям Візенталя, зокрема висвітлюючи боротьбу ОУН-УПА проти нацистів.

О обличчі наївності західних кіл щодо історичної правди про ОУН та інфільтрації їх ворогом, ми мусимо перестати нехтувати фактом нашої протинацистської боротьби, бо інакше ворог поставить нас в позицію колаборанта... Жиди грають погану роль. Мабуть, ціною оклеветування ОУН-УПА вони отримують збільшені квоти своїх людей на виїзд. Доказ: неоголошення Праведником світу миру митр. Кир Андрея, подаючи за причину, що будуть комплікації з Москвою.

Це є самоприниження України і її великих постатей, щоб просити жидів визнання Слуги Божого "праведником народів світу". Нам того визнання не потрібно. Яке право мають жиди визначувати праведників світу? Це нагадує москалів, які теж вважають себе вибраним народом, який має ушасливілювати інші народи, бо певні жидівські кола привласнюють собі

право "юберменшів" визнавати або не визнавати когось праведником! Нам їхнього "деревцяти" не треба. Не принижуймо себе і не стараймося за її почесні, бо вони не мають права кваліфікувати праведників чи ні!

Будьмо горді за наших героїв і великих людей, а не просім тих, які досі не засудили за безчисленні українські жертви катів Троцьких, Кагановичів, Ягод, Каменєвих, Зінов'євих, Радиків і їм немає числа. Коли і де офіційні жидівські кола засудили як зрадників жидівського народу тих катів? Пригадаймо "Панські жарти", ключі від церков, орендарів, вислужництво окупантам України. А теперішня дія Візенталів, Світового Жидівського Комітету? Торгують українцями на спілку з москалями за ціну звільнення жидів з СРСР! Проте ж ми не обвинувачуємо цілого жидівського народу. Треба мобілізувати наших приятелів, таких як Вудка, Фельдман, Шіфрін, які розуміють, що в інтересі Ізраїлю є відновлення УССД, і тому вони прихильні Україні, ставали на захист нашої правди.

Треба нам пам'ятати, що ОУН в Україні не обороняла політичної концепції дивізії "Галичина", а навпаки. Тепер ми обороняємо вояків дивізії, які воювали і гинули не за Німеччину ані тим більше не за нацизм, але за землю батьків у переконанні, що служать ідеї визволення. За дивізію, як фальшиву політичну концепцію, несуть відповідальність УЦК з проф. Кубійовичем, А.Фіголем, Демковичем-Добрянським, Омеляном Тарнавським – організатори і агітатори дивізії. Вони повинні виступити перед комісією в Канаді і там з'ясувати причини, чому вони творили дивізію, а не ховалися. Бійці дивізії не мають причини боронитися, бо одні йшли в дивізію, щоб не йти на рабську працю до Райху, інші, щоб вивчити військове діло, потрібне для нашої визвольної боротьби і перейти до УПА-ОУН. Ще інші – загітовані УЦК-ом. Але ніхто з вояків не був ніяким воєнним злочинцем. Це були вояки, а не поліцейські есеси.

Україна не мала своєї нацистської партії, не мала свого де-Греля, де-ля Рока, Кріслінга чи Леопольда III, який без пострілу скапітулював з цілою бельгійською армією перед Гітлером. А ОУН-УЦП-УПА вели героїчну боротьбу проти німецьких наїздників! Ми не обороняємо злочинців ніякої національності, бо кожен нарід їх має. Чи Полуведько, Сташинський, Щербицький, деякі мельниківці типу Чучкевича чи Соколовського, які віддавали на смерть гестапові наших борців, не є злочинцями? Їх треба карати суворо!

Не дивуймося, що КГБ не атакує тих, які колаборували з німцями в міністерствах Геббельсів, або стягали контингенти з наших селян як заступники крайсгаптманів /Книші/, бо такі типи готові служити кожному...

В'язні нацистських концтаборів і тюрем – в очах голоти – колаборантами, а колаборанти націонал-соціалізму є тепер "демократи"! Зрештою, "людовими демократами" є терористи! Бережімся перед тоталітарними демократами типу "плавуківців" чи ліво-уерцєпівців! І нарешті, чи не були першими колаборантами Гітлера поляки типу Ридза-Сміглого і Бека, які напали на Заользе і спільно ділили здобич, як вовки? Нацисти загарбали Чехію, а Ридз і Бек Заользе. Гарні спільники!

Бакун

Потрібний Студійний Осередок ОУН!

Визвольна боротьба нації вимагає студій сил, засобів, плянів, акцій та успіхів ворога і для усвідомлення дійсності, готування протиацій. Потрібно мобілізувати і концентрувати власні сили і тих місцях, в яких ворог розвиває атаку і готує удар нашому національному організмові.

Головний фронт атаки московських окупантів в Україні спрямований на переміщення українського народу з автохтонних земель на віддалені терени поза Україною, а рівночасно колонізацію України чужонаціональним елементом. Мета внутрішніх міграційних потоків, що охоплює мільйони мешканців СРСР, диктована плянами індустріальної розбудови імперії та переміщення продуктивних сил /освоєння Сибіру-Тюмен, БАМ/ в сучасному, подібно як в минулому /цілинні землі Сибіру і Казахстану/. Це процес вимішування уярмлених народів та територіальної інтернаціоналізації має і імперський пропагандистський назву "зближення і дружби народів", що в дальшому має довести до злиття націй у новій формі спільноти-"советського народу", по мові і культурі московського. Дотеперішній вислід цього процесу відбувся в статистиці з 1979 р. для України заявою десяти мільйонів мешканців УРСР за московською національністю. Який відсоток у тому дає наплив москвинів із корінних московських земель, в який денационалізованих українців і національних меншин інших народів, потрібні студії і наукова аналіза.

Демографія України виказує найнижчий стан приросту населення, причини якого виїзд з України річників "комсомольського" віку, що підносять стан приросту населення на нових місцях поселення /Туркестан, Сибір/ тощо.

Імперські пляни Москви були одверто проголошені і офіційно в промові Андропова опубліковані п.з. "Шістдесят років СРСР" /Москва, Політздат, 1982/. На стор. 10-ій читаємо: "Комуністи, як вказував В. І. Ленін, все були прихильниками поступового, все більше повного зближення націй на справжньо демократичній, справді інтернаціональній основі. Власне, таке зближення показав 60-річний досвід Советського Союзу. Роблячи підсумки виконаного ми, звичайно, головну увагу присвячуємо тому, що ще треба зробити. Наша остаточна мена - ясна! Це, кажучи словами Леніна, - 'не лише зближення націй, але й їх злиття'. Партія добре знає, що до тієї мети веде довгий шлях. Тут в жодному випадку не треба забігати вперёд, але теж не треба стримувати вже назрілих процесів".

Промова Андропова була результатом імперської програми москалів, висловлена на засіданні ЦК КПСС, Верховних Советів СРСР і РСФСР з нагоди 60-річчя створення СРСР. Це були підсумки зробленого і пляни на майбутнє, реалізовані незалежно від змін на пості першого секретаря ЦК КПСС.

Цитуючи вище подане, обосновуємо потребу Студійного Осередка при Проводі для вивчення плянів і акцій московських окупантів щодо України та українського народу - прямих і посередніх - , прикритих пропагандою і лженаукою та літературою. Усвідомлення московських плянів і акцій в думці української спільноти, а навіть частини провідного активу, запізнюються. Ворожа агентура засобами "культобміну" та опортуністів, розложених і здеорієнтованих висланими Москвою псевдодисидентами, намагається клеветами знецінити визвольну боротьбу націй, ОУН і УПА, та звернути спільноту на рейки внутрішньоукраїнської боротьби між різними групами. Особливо оживлений тиск Москви проти українського незалежницького і державницького руху йде через Польщу, в пресі якої оживлено йдуть напади на ОУН, УПА і визначних постатей визвольного фронту на еміграції. Використовують літературу і науку, при допомозі якої фальшують творчість Тараса Шевченка, обнижують його культ поета і революціонера.

Визвольна боротьба прагне мобілізувати усі творчі сили до спротиву ворогові, в тому мистецькі і наукові сили. Правдою є, що людина працює творчо, коли виконує собі вроджену працю, яку любить. Але кожену працю, яку любимо, треба наближати до боротьби за визволення, бо вона першочергова. Кожна ділянка науки є потрібна для нації, але в умовах "бути чи не бути" нації, не вільно відмовити найважливішій.

Саме Студійний Осередок повинен об'єднувати публіцистів, літераторів, мистецтвознавців, істориків, економістів, демографів і т.п., щоб вивчати ворога в його власній літературі в СРСР і за кордонами імперії та розкри-

вали його акції, інформувати українську спільноту і організувати протидію. Пізно є показувати на злочини ворога по давноминулих фактах. Треба реагувати негайно, а навіть передбачувати ним пляноване, щоб його унешкідливити.

Студійний Осередок стежитиме за доступною йому ворожою літературою, щоб своєчасно їй протидіяти. Потрібні будуть огляди ворожих "наукових" видань, зокрема про ленінську національну політику та її "розв'язку". Вивчення демографічних змін населення ССРСР, як вислід економічного плянування, зокрема при плянуванні розвитку індустрії та урбанізації, що сприяє напливові нових хвиль московських колоністів.

Болючі теми, інспіруючі науковців, наблизатимуть їх до оборони нації в тих ділянках, що є доменом їх студій і творчої праці. Зокрема можуть допомогти на ідеологічно-пропагандивному фронті боротьби, щодо інтернаціонального патріотизму "спільної батьківщини - ССРСР", ролі російської мови, як "міжнародного спілкування" і "прогресивного засобу пізнання світової культури", щодо "класової боротьби" - усунення "віджилих традицій буржуазної культури" і творення "нових традицій соціалістичних націй" культури пролетарської, щодо "прогресивного явища, міжнародних, мішаних подруж у формуванні "соціалістичних націй" та їх зближення у новій спільноті - в "советському народі".

Українська спільнота в чужих країнах поселення щораз більше відчувається від проблематики життя в Україні і присвячує свою увагу власному життю та історії нових поселень. В шуканні власної ідентичності приймає підсоветські джерела некритично, зокрема англomовні видання пропагандивного характеру. Посередниками стають найчастіше рожево настроєні університети США і Канади. Московська культура у советських шатах добиває українську традиційну культуру навіть на еміграції.

Не може існувати порожнеча, бо її виповнить Салата в ресурси московська-советська пропаганда і "наука". Її поборювати може лише наша протидія, нам доступними засобами, до яких зарахувати можна наш Студійний Осередок і його співробітників.

Визвольна політика і спорт

Ми не раз писали про спорт, як чинник скріплення національного патріотизму, національної свідомості і гордості. Наш рух проводить різні ідейно-усвідомлюючі акції у зв'язку з міжнародними спортовими імпрезами-літніми олімпіадами, зимовими олімпіадами, різними міжнародними змаганнями в окремих ділянках спорту тощо. Нашою ціллю звертати увагу вільних націй на відсутність українських національних дружин в таких змаганнях, вияснювання причин - національного поневолення російською імперією, та висувати домагання, щоб вільні нації погодилися на участь українських національних дружин, але не під ганебним знам'ям ССРСР чи УССР - російської невірничої структури, а під незалежним, самостійним знаменом, у клубах, сформованих вільними українцями.

На цю тему маємо знамениту директиву з підпілля в Україні, опрацьовану Степаном Говерлею в елябораті "Про 'дерево національних задач". Підкреслимо, що позиція ОУН у питанні спорту є тотожна з висновками підпільного автора. Степан Говерля пише:

"З актуальних задач, що чекають на вирішення, волає про себе невідкладна потреба - звернення до країн-учасниць Олімпійських Ігр, до Міжнародного Олімпійського Комітету, до Національних Олімпійських Комітетів,

до спортсменів та молоді світу і насамперед до української молоді про законне право українців на утворення Українського Олімпійського Комітету як окремої національної суверенної одиниці, створення і включення Українського Олімпійського Комітету в Міжнародний Олімпійський Комітет, а на основі цього – участь України в Олімпійських Іграх національною командою.

З аналогічним, проте окремим Документом, Рух очевидно звернеться до Міжнародних спортивних організацій – європейських і світових – про необхідність прийняття України в конкретно зазначені організації як повноправного й суверенного члена і включення українських національних команд до участі в спортивних змаганнях на тому ж статусі, що й інші національні команди суверенних держав, зокрема команда т. зв. ССРСР. В разі неможливості Москви задовільнити такі вимоги Українського Національно-визвольного руху та пропозиції міжнародних спортивних організацій перед світовою спортивною громадськістю, виникає обов'язок бойкотувати шовіністично-імперську спортивну політику Москви й недопускати до міжнародних змагань загальноімперську команду".

У зв'язку з Літньою Олімпіадою в Лос Анджелес /1984/, ОУН і Організація УВФ вели там відповідну роз'яснювальну акцію. Але була там активна також група під назвою "Смолоскип, Організація Для Оборони Людських Прав в Україні" під кер. О. Зінкевича. Сама вже назва цього товариства супротивна визвольним національним змаганням українців. Ця група вела шкідливу акцію домагання від Міжнародного Олімпійського Комітету, щоб МОК прийняв крім ССРСР також команди від "республік" в ССРСР, зокрема УСССР, тобто окупаційну протиукраїнську формацію, включно з неукраїнським червоно-синім прапором, московським гербом серпа і молота та співання гімну УСССР – комуністичного інтернаціоналу.

Така пропаганда "Смолоскипу" по суті має диверсійний характер, бо як знаємо з безліччі документів Нескореної України, в Краю виразно наголошують вимоги ліквідації Укр. Советської Соціалістичної Республіки та відновлення Української Самостійної Соборної Держави. Два різні підходи: національний і про-окупантський.

"Смолоскип" був вислав до МОК "Меморіал щодо участі України в Олімпійських Іграх", в якому поставлена дезінформуюча, обманлива вимога "створення Національного Олімпійського Комітету для кожної республіки ССРСР". В меморіалі хвалиться конституція ССРСР, що вона нібито визнає право кожної "союзної республіки" брати участь у діяльності міжнародних організацій, що нібито "особливо наглядне у випадку Української ССР, що є членом Об'єднаних Націй". Отож з України постійно надходять документи національних борців з вимогою виключення УСССР з ООН та заступлення цієї окупаційної маріонетки Москви – українською суверенною делегацією, а "Смолоскип" сприяє протилежній настанові – вдержання в ООН російської окупаційної формації. Фактично, акція "Смолоскипу" боронить більшовицьку протиукраїнську структуру. Пропагандисти із "Смолоскипа" переконують вірні нації: "що-більше, Укр. ССР партиципує у різних міжнародних організаціях." Це типічна культ-обманна пропаганда, ведена паралельно з кампанією Москви в ширенню імперського "культ-обміну". В меморіалі "Смолоскипа" висловлена явна брехня: "СССР признає рівність Советських Соціалістичних Республік", тотожня з пропагандою, ширеною з ССРСР!

Диверсія "Смолоскипа" проти національних інтересів України ще виразніше видна з 157-сторінкової книжки, виданої цією групою з нагоди Олімпіади 1984 року. В книжці введена фікція, що в рамках УСССР дійсно існує і проявляється український національний спорт. Подані інформації з советських джерел про спорт в Україні. Автори утотожують РСФСР з Росією, а УСССР з Україною. Це типовий советсько-режимовий підхід, згідно з російською імперською пропагандою. Твердження, що походження змагунів з різних

національностей лише за адміністративним поділом імперії в національним відзеркаленням спорту, вповні фальшиве і не має нічого спільного зі справжнім національним спортом.

Порівняння постановки "Смолоскипа" зі ставленням Підпільної України виказує, що робота "Смолоскипа" спрямована проти вимог з України. Зате аналіз постановки ОУН і ОУВБ під час останніх світових олімпіад виказує повну узгодженість з постановкою провідних крайових діячів.

М. Сулятич

Гордій

Українська молодь під російською окупацією

Під сучасну пору в Україні живе дві категорії молоді: діти московських окупаційних чинників, з котрою співпрацюють діти різних прислужників, чиїх батьки допомагають москалям втримувати окупаційну адміністрацію на території України, і молодь українська та молодь других національностей – жителів України.

Згідно заповненої статистики перепису населення на Україні з 1983 р., Україна переступила рубіж 50.500 тис. населення. Але згідно з тією статистикою, в межах України проживає понад 12 міль. москалів. Тому за реальним підрахунком, кожний четвертий юнак/-чка в Україні є чужинцем. Вони, чужинці, а головне москалі, творять окрему ворожу незалежну спільноту. Вони належать до "ксмсомолу" і мають найбільші привілеї і права. Ця група молоді складає гро панівної сфери і окупаційні власті приготували її до виконання у майбутньому влади над Україною. В їх руках і до їх розпорядимости поставлена преса, телевізійні і радієві засоби інформації. До їх диспозиції і для їхніх потреб віддані видавництва. В них за спиною постійно сидить гурт наукових співробітників-пропагандистів, яких завданням є формувати їх і перевиговувати корінну українську молодь. В цій прогованій групі молоді перед ведуть сини і дочки московських урядовців, котрі працюють в системі окупаційної адміністрації, а до них, по волі чи по неволі пристає також молодь помосковщина т. зв. "малоросів". Це сини і дочки вислужників українського народу, котрі пішли на службу до окупанта і через те користуються привілеєм яничара в системі пануючої верстви.

Лише 3/4 населення України є українським і та ж пропорція молоді. Поміж московською молоддю і її прихвостною, та українською молоддю є провалля. Там є упривілейована молодь і упосліджена, а через те, там живуть поруч себе поневолені і ті що їх поневолюють, є ті що русифікують і ті кого призначено русифікувати. Вони стоять лицем проти себе. То й стверджуємо: українська молодь – **п о н е в о л е н а !**

В Україні діє постійно визвольний рух і рух опору, що його треба розглядати у трьох площинах 1/ національно-визвольний рух – це постійний рух боротьби національних сил проти окупаційної влади, в авангарді якого є ОУН. Його москалі за всяку ціну стараються знищити. Членів цього руху не раз судять за "неробство", за "хуліганство", за "розтрату державного майна" і т.д. Така тактика розрахована на те, щоб не будити в народі співчуття до борців, але навпаки, створювати ненависть до підпілля. За свідченнями А. Шифріна в його збірнику "Супровідник по тюрмах і концтаборах ССРСР", на Україні діють 42 тюрми, 126 концтаборів і 17 психіатричних тюрем в котрих постійно перебуває понад 65 тисяч в'язнів. До тої цифри не зара-

ховані ті в'язні, яким присуджено відбувати покарання поза межами України. Тому політично-тактичною помилкою є, що ми в наших публікаціях подаємо лише обмежені списки: наприклад, "двадцять знаних", "39 політв'язнів" і т.д. Бо тоді кагебівські пропагандисти копкують: "на 50 міль. населення аж... 30 інакодумачих". А тимчасом, в Україні діє постійний рух спротиву. Знаємо про розповсюдження летючок в різних областях і по великих містах, демонстрації студентів у Львові і Києві, в Запоріжжю і Дніпропетровську. Страйки вуглекопів у Львівсько-Волинському басейні, на Донбасі, у фабриці авт у Запоріжжю, в Києві і їм вже нама кінця. Спроба атентату на Брежнєва в Москві /людина що віддала постріл з українським прізвиськом/, все це вказує на те, що в Україні діє сильний рух спротиву і з кожним роком прибирає на силі. Найважливіше, що цей рух змагається за українську національну державу, а не лише за людські права, як хибно тлумачить Захід. Серед молоді помітний поворот до традицій.

2/ Клясова боротьба існує на терені України, бо чужо-національний /російський/ елемент не криється зі своєю панівною "клясовою" вищістю; росіяни творять окрему панівну верству. Їхні діти навчаються в окремих спеціальних школах, а літом йдуть до окремих літніх таборів. Це створило бар'єр поміж панівною чужою молоддю і поневоленою молоддю. Наслідком такої сепарації у місті Запоріжжю вибух автобус з дітьми, який віз їх до окремої школи.

3/ Відродження релігійних почувань сильно помітне в Україні. Але церкви в руїні. По більших містах залишено відкритими тільки по одній церкві. На Лівобережжю нема і того. Наприклад, у місті Запоріжжю є єдина відкрита церква, та й то московська. Тому так жадібно люди шукають за хрестиками і їх носять. Шукають за молитовниками. Шириться баптистський рух, бо баптистська церква не вимагає окремого школення священників. Сьогодні великий відсоток ув'язнених це віруючі баптистського віровизнання. Посилила свою національно-релігійну діяльність катакомбна Українська Католицька Церква, що є найсильнішою з усіх.

В Україні наполегливо проводиться розроблена московським центром колоніальна політика. На урядовій мові таку політику називають "трудове розміщення", або "розміщення трудових сил". Таке трудове розміщення за офіційною статистикою виглядає так: У 1973 р. з України "вибуло" 342.991 осіб. Вони були розміщені по містах інших республік за таким порядком: в РСФСР поселилося 262.670 українців, в Білорусії - 13.817, Узбекистані - 6656, Казакстані - 21.170, Грузії - 2441, Азербайджані - 2755, Литві - 2556, Молдавії - 15.561, Латвії - 4108, Киргизії - 1829, Таджикистані - 1894, Вірменії - 1354, Туркменії - 2975, Естонії - 2915.

В той самий час, коли біля 350 000 молодих українців мусіли шукати працю поза межами України, то в Україні прибуло з других "республік" 398.092 осіб. За національним походженням, вони були і прибули з таких республік: РСФСР - 312.232, Білорусії - 16.916, Узбекистану - 6794, Казахстану - 24.361, Грузії - 4835, Азербайджану - 4532, Литви - 2257, Молдавії - 13.776, Латвії - 2981, Киргизії - 2181, Таджикистану - 1641, Вірменії - 1489, Туркменії - 2081, Естонії - 1634 чоловік.

За віком виселені і ввезені це в 95% молоді люди після закінчення навчання в технічних і вищих школах. Як інформувала голова статистичного віддлу державної планової комісії, "Ті, хто залишається на новому місці більше ніж два роки, звичайно оселяються на постійне проживання в новому місці. Загально, 80% всіх тих хто виїжджає в інші частини СРСР поселяються в новому місці". Внаслідок такого "трудового розміщення", у 1973 р. статистика виглядала ось як: на Україні народилося 716.560 осіб, померло 449.351, вивезено 342.991 осіб. Україна втратила 1973 року 72.882. Але на Україну прибуло в тому ж часі 398.092 чужинців. Тому статистика показує, що Україна мала приросту на 325.210 осіб. Плян колонізації вико-

нується і як показано на цифрах, його проводиться двома шляхами: примусовим вивозом молоді з України і постійною пляновою русифікацією. Москва пляново обнижує українську людність і тоді штучно доливає чужого елементу. Треба ще додати, що в 70-их рр. було переселення людности з місця до місця, у зв'язку з розвитком індустріалізації, а також наслідком рабського життя в колгоспах і втеча звідтіль молоді. Такого переселення 1973 року зазнало 1.210.929 осіб. Це також послаблює спаяність народу: втрата знайомства, чужі люди, брак інтимного довір'я, послаблення місцевих національних обрядів тощо.

oooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Ант

Важливість науки і мистецтва в ідеологічній боротьбі ОУН

Український нарід є в стані війни проти російських окупантів, що сьогодні не виявляється більшими збройними діями, але фронти нашої війни з ворогом ведуться у всіх ділянках життя нації. Московська атака найсильніше спрямована в двох найважливіших напрямках українського національного організму: це ідеологічний фронт полокання москві і затруєвання марксизмом-ленінізмом, пропагандою інтернаціональної дружби народів між уярмленими і панівною націями, російською націовбивчою культурою, плеканням "всесоюзного" патріотизму якоїсь нібито нової спільноти - "советського народу" та його "батьківщини" - ССРСР. Це робиться при допомозі насильного підпорядкування уярмлених націй, "зближення" їхніх культур до московської.

Друга лінія атаки спрямована в біологічний організм поневолених Московкою народів. Пропагуючи спільну вітчизну "ССРСР" і патріотизм "советського народу", русські переконують молодь усіх національностей, що будувати комунізм та советську батьківщину треба всюди де цього вимає КПСС, не обов'язково у власній "республіці", а переважно там де відбуваються ударні будови, як цілинні землі Казахстану і їх присвоєння для хліборобства, як вугільна кампанія розбудови Кузбасу, будова Байкало-Амурської залізничної магістралі, добування нафти й газу в Теменській області Зауралля, трубопроводи через європейську частину ССРСР до держав Західної Європи, висушування земель нечорноземних областей Московщини, лісові роботи в Карельському підострові і т. п. Щорічні кампанії вербування молодих кадрів, вимушувані часто під претекстом безробіття у нібито перелюднених районах України та під загрозою "дармоїдства" чи "норобства", або "стиляжства", спрямовують сотні тисяч у різні частини ССРСР, з дбайливою увагою окремо чоловіків і окремо дівчат для плянового творення умов національно мішаних подруж.

В текстильній промисловості центральної Московщини працюють десятки тисяч дівчат з України. Дроворуби з Українських Карпат працюють в лісах Карелії і Карелії. Подібні умови створені у нафтопій індустрії Сибіру. Мішані подружжя - це ударна кампанія російської національно-збивчої політики. Московську мову змушують уважати інтернаціональною, і всі національності ССРСР поза межами своїх формальних республік втрачають права на власні школи, театр, пресу і культуру взагалі. Четвертина українського населення поза УССР позбавлена тотально основ національних прав. Вона призначена в першу чергу на асиміляцію т. зв. злиття націй. Рівночасно із виїздом українського населення поза автохтонні землі України, на новобудови в Україні ангажують за центральними плянами Москви трудові сили, головне з теренів Московщини, а почасти з інших уярмлених національностей, які мусять пристосовуватися до курсу мовного і культурного обмосковщення, втративши зв'язок із власними націями. Виїзд більшого числа молодих чоловіків

поза Україну і привність прибулих чужинців сприяє мішаних подружжям, а через них російцям автохтонного населення.

Як перше так і друге вістря московської атаки вимірене в духа і тіло народу і виконується силами детально опрацьованих плянів політичних стратегів. Вони для реалізації плянів запрягли найвизначніші московські сили, змобілізовані імперським шовінізмом, та поневолених народів, завербованих привілеями пануючої касты і яничарства. "Чуття одної родини", "партія веде", любити свій нарід не є злочин, коли це для всіх і т.д. - гасла взяті з ідолопоклонства яничара Павла Тицини. Але він не садинокий!

Директиви советській літературі визначені в поділі її героїв на позитивних і негативних. Одних треба в житті наслідувати, інших знищувати. Позитивні герої мають надихати читача на будову комунізму. Всі вони створені шабльоново, в образотворчому мистецтві, в театрі, у фільмі, і на кожному кроці. Цей стиль у мистецькій ділянці вбиває не лише індивідуальні стилі творців мистецтва, але й поборює національні традиції окремих народів, вбиває самотність національних культур. Така метода називається соціалістичний реалізм.

Зближення культур не означає взаємопроникання, але наближення національних культур до московських зразків, як у класичних так і в народних стилях. Затирання індивідуальних облич національних характерів - це шлях до "інтернаціоналізму" - асиміляція в російській культурі.

В таких умовах війни проти "злиття націй", тобто націо-вбивства, ставимо питання ролі української науки і культури в цілому. Чим більше наша нація є атакована в площині етноциду формою переселень з корінних земель на чужі землі, і чим більше наростає в ділянці науки культуро-вбивство - намагання Москви пристосувати історію, археологію, антропологію та соціологію уярмленої України до своїх плянів, чим більше Москва фальшує минуле, щоб виправити свої сучасні пляни, чим більше вона хоче доказати українцям спільне расове, духове та історичне походження, чим більше намагається зобразити героїчні постаті нашої історії як ворогів нашого народу і виклипати мертвих та вбивати живих, тим більше перед українською наукою стає обов'язок включитися у війну на ідейному фронті національного визволення, самотності нації та її державности.

Чим більше московська пропаганда запрягає сили мистецтва і науки на знищення нашого народу, тим більше нарід мусить мобілізувати свої інтелектуальні сили на самотоборону, на оборону своєї правди, правди української нації.

Націоналізм кожного народу є зокрема необхідний в такому періоді історії, коли нація є загрожена. Націоналізм це висока температура організму нації, що в стані гарячки має вбити бактерії хвороби, яка заатакувала організм. В такому стані, націоналізм мусить організувати виїмковий стан організму, бо цей стан це рішальний момент для нації і її бути або не бути.

До бактерій, що їх національний організм мусить поборювати і знищити силою власного націоналізму, належать усі ворожі ідеї, спрепаровані на ослаблення або й смерть нашого організму, байдуже чи їх носіями є безпосередні наші вороги чи т. зв. "противники" з інфекцією ворожих ідей, заангажовані ворогом чи заражені посередньо. Найнебезпечніший ворог, що закріпився в середині організму нації, - камуфлюється "вишиваною сорочкою", "шараварами" і "банцурою". Він з позицій малороса-федераліста чи "інтернаціоналіста" стає на услуги ворога, його дезінформації, приписуючи націоналізмові фашизм або нацизм. Він в унісон із П'ятою колоною ворожої пропаганди буде приписувати націоналізмові дислужництво чужим.

Кожен справжній націоналізм є твором лише даного народу, що його визиває для власної мети і призначення нації, її інтересів в сучасному і майбутньому з кореня власного минулого і не може служити жодній іншій нації, лише своїй власній, бо лише для того він існує і буде жити.

Націоналізм ставить вище інтереси нації над індивідуальні окремих осіб, і тому його знаходимо у службі для нації, у її рості і в її перемозі. Тому справжній націоналіст не піддається кон'юктурі, себаститству, матеріалізму, опортунізмові та кар'єрі коштам своєї нації, її правди, та прийме бій за свою націю в такій же мірі, як воїн УПА приймає у збройній війні, як революціонер у підпіллі, як і сучасні нескорені у концентраційних таборах.

Обов'язок воїнів Української Революції є однаковий незалежно від території та країни їхнього перебування. І всі засоби є важливими для націоналіста: бояка, публіциста, письменника чи вченого. Власне, завдання працівника української культури, а зокрема науки, наголошуємо сьогодні, воїнів на відтинку дуже важливого – боротьби за почуття і мозок нації, за світогляд українця.

Московська пропаганда сперта на брехні і дезінформації в Україні виразно в конфлікті із дійсністю та вповні скомпромітована, навіть у рядах тих, які стали наймитами ради хліба щоденного. Проте, в країнах вільного світу московська дезінформація і пропаганда має успіхи, завдяки космополітичним силам марксистів, капітулянтів і проповідників миру за всяку ціну, а також силам, що мають спільні інтереси в підготовці світової імперії, найчастіше під приманчивими гаслами індивідуальної свободи, прав людини і не без засобів терору морального і фізичного.

Московська система диктатури, прикрита гаслами гуманізму та демократії, намагається при допомозі так званого культурного обміну перепачкувати свою пропаганду та дезінформацію, а рівночасно з тим поширювати ідеї, практиковані в середині імперії, про "дружбу народів", їх зближення і остаточне злиття. Журнали і книжкові видання голосять про нібито чудовий "національний розвиток народів СРСР", про розцвіт їхніх мов, мистецтва і культури, про їх з'єднання з Росією і величезні благодаті, що відкрилися перед усіма народами завдяки Росії і її мови та культури.

Не маючи первинних джерел української культури в країнах поза СРСР для конфронтації московської науки із правдою, як теж і зразків мистецтва у музеях, частина молодого покоління українців поза батьківщиною підпадає під вплив советської пропаганди, як джерело для вивчення своєї культури. Часто із обрушинами хліба попадають куски скла московської підмінки, що має заступити справжню українську культуру. В СРСР офіційне народне мистецтво усіх народів, в усіх його ділянках, вимішане а через те сфальшоване. Оригінальні народні стилі українського мистецтва можна частинно знайти в культурно близьких народів, як румуни, що ще не попали у млин московського злиття націй через імітацію усього московського.

Найважливішим і найгрізнішим для кожної нації – це вороже намагання затерти історичну пам'ять її походження, формування та призначення у державотворчому змісті існування. Найбільш ганущання є у ділянці фальшування української історії, археології, як теж національних пророків, які прояснили образ нації у свідомості та почутті не лише своїх сучасників, але й майбутніх поколінь. Це ті, які піднялися понад час і покоління, обдаровані Провідінням Божим, яке височить над пересічним розумом вченого і мистця. Таким є в українців Тарас Шевченко, постать якого зазнала найбільшої фальсифікації нашими ворогами, підмосковськими вченими, як також заангажованими, їм співзвучними силами на Заході.

До найбільш обрізаної сторінки нашої історії і її великих постатей належить теж геніальний полководець визвольної війни, гетьман Богдан Хмельницький. З його особою ворожа дезінформація пов'язана з нібито "з'єднанням" України з Росією. І не тільки московська клевети впала тінью на цю видатну постать України. Ворожі сили України поставили його у табір антисемітизму, як і кожного і великих нашого народу – Симона Петлюру і Степана Бандеру. Фільсифікатори намагаються вимазати наше істо-

ричне та культурне пов'язання з добою наших предків антив, перших виразно слов'янських українських творців держави, якої переємництво згодом взяла на себе княжа Україна-Русь; її вимажують і в Україні й на чужині. Одні це чинять через заангажованих безпосередньо в СРСР і сателітних державах. Інші, на чужині, притягаючи до цієї акції вихованих у московській науці, чи формуючи молодих adeptів науки на зразках московської школи.

В останніх роках, реагуючи на успіхи протимосковської акції ОУН та АБН в Європі і на американському терені, московські і протимосковські союзні сили скріпили наступ на ОУН і УПА очорнюванням української визвольної боротьби п'ятном колаборації з нацизмом та участю нібито в голокості жидівського народу в Європі. Використовуючи жидів, московська дезінформація і пропаганда вдаряє не так у справжніх кон'юнктурних опортуністів, як в український визвольний фронт, що був у двофронтній війні з Росією і Німеччиною, в ряди революціонерів ОУН і УПА, починаючи Актом відновлення державності 30 червня 1941 р., а згодом, після масових арештів та ув'язнення німцями голови УДП Ярослав Стецька, створення продовження УДП-УГВР, веденого ген. Романом Шухевичем, як головою Генерального Секретаріату. Визвольну двофронтну війну, окрилену символом Степана Бандери, вбитого московським агентом, як колись Петлюру і полк. Коновальця, намагається Москва очорнити в очах українського народу і інших народів.

Йде боротьба, яка вимагає інтелектив на усіх її фронтах, високідейних і освічених, озброєних українською правдою, незаангажованих у чужих ідейних школах. Україна потребує воїнів української правди в усіх ділянках науки, випробованих і стійких морально. Потрібно науковців, які не оглядалися б на своїх університетських посадах "куди вітер віє" чи хто є впливовий і йому потурати, щоб коштом правди здобувати свою кар'єру, але які відважно виступали б в обороні України.

Українська спільнота потребує української науки. Але не все наука творена українською мовою служить інтересам і правді українського народу. Сама назва "української катедри" навіть при престижному університеті, навіть з ученими носіями українських прізвищ, не рішає про їх українськість. Навпаки, коли вони заангажовані на службу ворожих нас сил, їхній престиж ще більше нас вдаряє. На них починається орієнтувати українське око, що не бачить далеко, що кермується тільки серцем і бажанням престижу українській науці.

Потрібно аж скандалів в ролі виступів Омеляна Пріцака про походження українців від турко-хазарів, про Київ як хазарське укріплення для збирання податків і вивозу рабів з України, треба, щоб спроваджений з Польщі Струмінський заперечив українськість антив, зараховуючи їх до готів, треба, щоб спроваджений теж із Польщі Грабовіч заперечив державотворчі вартості Шевченка, щоб зарахував його до анархістів, який шкідливо вплинув на нову історію українського народу і став мітом лише для простих неосвічених "мужиків". Треба, щоб із катедри у Гарварді вийшли повновласті для "вченого" у вишукуванні білоруських воєнних злочинців і антисемітів. Треба було з висот Гарвардської катедри поширити її діяльність і на катедру у Торонтонському університеті в особі Павла Магочого карпатороса мадярсько-московської орієнтації. Під плащиком екуменізму, римська протимосковська східна місійна політика знайшла місце для відмічення 1000-річчя хрищення Руси-України наспілку з московською "церквою" Загсрська і різними "зарубіжними" церквами. Чому українська катедра, за українські гроші створена, працює для московських інтересів.

Відповідь дуже проста! Надто мало мати сильні мускули та п'ястухи. Не добре мати м'яке серце і довіряти будь-кому вести воза, на якому їдемо. Керма наших умів мусить бути в певних руках. В наших часах дезінформації і брехні не вільно доручати нашої науки проповідникам "об'єктивної" науки. Шевченко говорив про "свою правду" і казав: "Якби ви вчилися так як треба,

то й мудрість була би своя!" Скільки народів, скільки їхніх інтересів, скільки проповідуватимуть "правд".

Саме тому нашим обов'язком для плекання нашої правди, правди України, треба виховувати, організувати кадри науковців із усіх ділянок науки, літератури і мистецтва, щоб бути обізнаним у фронтівій зоні боротьби з ворогом, з його ідеями, його аргументами, його фальшами нашої правди, аналізувати її для вивчення його принципів та атаки, і протиставити наші погляди, наші аргументи, нашу правду всюди, де ведеться боротьба за душу, мозок і серце українця та опінію народів світу.

Треба почати від Студійного Осередку, об'єднуючи активних науковців і фаховими працями включитися у боротьбу. Тепер зброя науки, зброя ідей є не менше важлива як зброя криві. Студійний Осередок не лише мусить гуртувати існуючі самостійницькі наукові сили, але бути інспіратором виховання нових кадрів, що діяли б незалежно від чужих впливів, а навпаки поборювали чужі і шкідливі впливи.

Голоси молодих втікачів

Ст. Георген, ЗО.XII.1984 р.

Вельмишановний Пане Прем'єре!

Ми, одинадцятиособова група українських емігрантів проживаючих у Ст. Георген в Австрії, складаємо сердечну подяку за пам'ять про нас. Ми втікли тому, що в Польщі вбивають історичну пам'ять українського народу, нищать його вікову самобутню культуру, викорінюють релігійні почуття і традиції, прямують до польонізації, очорнюють добре ім'я ОУН і УПА. Ми знаємо, що український нарід заплатив і далі платить високу ціну за своє право бути господарем на своїй землі; він бореться й не здається.

Силою для нас, людей в Польщі, для нації в Україні й на чужині, є Організація Українських Націоналістів, яка через 55 років бореться за волю українського народу так на українських землях як і у вільному світі. Ми віримо, що наступить поворот українських земель, окупованих Польщею, до Української Самостійної Соборної Держави, розвал російської імперії на незалежні національні держави поневолених нині народів у їхніх етнографічних межах і знищення комуністичної, таранської системи.

З пошаною до Вас,
жителі Ст. Георген.

Бескид

До організаційно-кадрових справ
/спостереження і завваги/

1. Кожна організаційна клітина /область, район/ має різні свої місцеві організаційні справи. Одні клітини розв'язують їх самі, але більшість вимагає допомоги від Теренових Проводів і тим самим потребує частішого живого зв'язку. Великі Терени мусять мати одного члена на етаті для організаційних справ, який мігби бути постійно в Терені і полагоджувати організаційні справи.
2. Тому, що всі ми поступово старіємося, то дуже важливою справою є доплив молодих кадрів. Доплив "свіжої крові" мусить бути постійною турботою організаційних референтів. В противному випадку, деякі клітини зникатимуть, коли вимруть старі члени.
3. В Організації є потреба підсилення дисципліни. Треба пригадувати й відповідно поступати, щоб члени Організації робили це, що Провід доручає, включно з плаченням вкладок, а не це, що їм подобається. Цей принцип необхідно стосувати послідовно до всіх членів, незалежно від їхнього віку і постів, що їх займають. Організаційна дисципліна це: сумлінне виконання доручень, відчуття обов'язку за відповідальність наложену на кожного члена; бажання виконати кожне доручення якнайкраще, а не як-будь; вчасне і щедre вплачування обов'язкових і добровільних фінансових пожертв; завжди гідно й прикладно репрезентувати перед людьми добре ім'я Організації Українських Націоналістів.
4. Існує потреба закріплення конспірації. Практикувати вміння контролювати себе, що говорить. Справи обговорювані на організаційних відправах і сходинах, мають бути задержані в таємниці не лише від знайомих і приятелів, але й від близької рідні. З людьми говорити про ідейні й політичні теми, але не про організаційно-кадрові! "Не говори з ким можна, лише з ким треба"!
5. Є організаційні клітини, які регулярно відбувають свої сходини. Але є і такі, що рідко сходяться. Тут відповідальність лежить на провідниках даних клітин, як теж на їхніх безпосередніх зверхниках. Так як для практикуючого християнина обов'язком є брати участь у Службі Божій, так для члена ОУН обов'язок є брати участь у організаційних відправах і сходинах та брати на себе відповідальність за певну організаційну діяльність.
6. Член ОУН активний до кінця свого життя. Але члени не можуть вважати, що вони мають залишитися на своїх постах до смерті. Організаційні Референти мають обов'язок пам'ятати про те, що ОУН мусить проіснувати доти, доки не буде відвоєвана УССД! Тому керівні пости потрібно доповнювати молодими кадрами не лише тоді, коли вони безсумнівно надаються на вищі пости, але й для здобування досвіду та вирощування нових провідних кадрів.
7. Організаційні керівники мусять відмежовувати всякі непорозуміння між членами на тлі господарсько-фінансових і інших справ громадських установ і підприємств від функціонування Організації, і запобігати переносові конфліктів у громадському житті на організаційний форум, бо на цьому терпить Організація. Треба при визріванні буденних непорозумінь уміти ставити на перше місце добро Організації.
8. Потрібно на ділі, в житті, більше примінювати принцип якості членства, а не лише зберігання кількості, коли якісний рівень, тобто ідейність та активність членів зростатимуть, то і кількість матиме свою вагу. Без високої ідейно-моральної вартості, не має значення сама статистична кількість.

9. Не вільно утотожнювати членів ОУН із членами ОУВФ. Члени ОУН мусять відрізнятися своїми ідейними і моральними вартостями від членів громадських товариств і установ. Організаційні проводи на різних щаблях мають ставити більші вимоги до членів ОУН, ніж проводи ОУВФ до їхніх членів.
10. Вищі клітини мають постійно якнайбільше інформувати нижчі клітини про розвиток важніших справ, щоб члени ОУН були краще поінформовані в актуальних справах, ніж всі інші, чим вони матимуть довір'я до організаційної політики і будуть спроможні краще полагоджувати різні актуальні справи на місцях.
11. Всі Терени повинні відбувати раз в році семінари для провідників нижчих клітин /області, райони, станиці/, де були б обговорювані й пояснювані актуальні організаційні справи.
12. Відбувати доповнюючі семінари з молодшими кадрами а ділянках в яких помітні в них браки знання методів та змісту ставлення в Організації різних справ.
13. Відбувати окружні наради чи відправи, в яких зобов'язані брати участь усі члени, які проживають в даній окрузі.
14. Постійно настоювати на періодичнім звітуванні, але обов'язково хоч раз в рік, кожного члена на провідних постах, почавши від станичних і звенових.
15. На всіх організаційних щаблях випрацьовувати на основі плянів вищих проводів свої одно-річні пляни праці, а потім намагатися їх здійснити. Очевидно бувають і наглі акції. Діяльність Організації так розплянувати і реалізувати, щоб якнайбільше членів були навантажені відповідною відповідальністю. Кадри – це фундамент успіхів!
16. Якнайбільше уваги і енергії присвячувати поборюванню наших національних ворогів, а якнайменше на спори з інакомислячими українцями.
17. Звернути більшу увагу на національно-ідейне виховання доросту, починаючи від дванадцятого року життя, як базу Юнацтва ОУН.
18. Наскільки реально, Головний Провід повинен подавати рамові пляни принаймні рік наперед, щоб Терени виготовляли на їх основі свої пляни.
19. У випадку деконспірації і затрати дисципліни примінювати різні санкції за схемою, виготовленою Організаційною Референтурою Головного Проводу.

/Бескид, Антей/

С.Антей

ОУН і релігійно-церковне життя

Організація Українських Націоналістів постійно турбується національним станом і розвитком релігійно-церковного життя. Християнська релігія в його українському оформленні, а отже і українські Церкви, – це важливі складники української нації. Їх розвиток або занепад проходить паралельно до розвитку або занепаду інших національних чинників, а найперше – політично-державницьких сил і духово-культурного життя.

Стверджуємо, що незалежне від російських окупантів національно-релігійне життя існує в підпіллі в Україні, попри тоталітарних заходів москалів асимілювати його в російській імперській церкві та культурі. Що-більше,

українська підпільна Церква виявляє ³иснаки скріплення й поширення. Це кількомільйонова Катакомбна Церква зі своїми владиками й сотнями священиків. Поява "Хроніки Католицької Церкви в Україні" і "Українського Католицького Вісника" є не лише доказом існування Церкви, але є виявом її мучеництва в душі Перших Християн. Українська Церква діє як помісна з патріяршим завершенням. Ця Церква визнавала Сл. Б. Йосифа своїм Патріярхом, який оформив наш патріярхат і реалізував патріяршу владу.

ОУН буде й надалі поборювати всіми доступними їй засобами окупаційну російську "церкву" та постійно виступатиме проти різних починів на Заході до співпраці з цією церквою антихриста, чи то з боку Ватикану чи різних протестантських Церков. Російська церква – расистська, шовіністична, націовбивча. Огидними є ревелюції про наміри гарвардсько-торонтонських професорів типу русофіла П. Магочі заходів співпрацювати з російською імперською церквою чи її агітаторами під покришкою науковців. В Україні люди віддають своє життя за Христа й в обороні своєї Церкви, як приміром група вірних, яка унаївнилася з публікацією "Хроніки Католицької Церкви в Україні" і "Українського Католицького Вісника", а на чужині деякі безхребетні карієристи-опортуністи охочі на коляборацію з безбожниками й расистами, між якими є повно воєнних злочинців, які катували й мордували українських священників, вірних і борців за волю України.

З одного боку, бачимо як москалі – червоні й білі – крадуть тисячолітню історію Української Церкви, присвоюють собі її здобутки і реклямуються нашою Церквою, немов це їхня цезаропапистська церква, яка була і є на услугах завойовницької політики російських імперіалістів. З другого боку, між західними християнами і теж між українськими помічаємо охочих до коляборації з російською псевдо-церквою, послухною силам сатани.

ОУН кидає клич: відзначім по-воєнницьки, всенародно, й з виявами національної гордості Тисячоліття українського християнства, що сьогодні як і досі в боротьбі під знаменом Святої Софії Київської проти царства сатани з серпом і молотом у московськiм Кремлю з його підніжками-вислужниками з Загорську. Ганьбою покриються ці люди, які звеличення 1000-ліття Української Христової Церкви намагатимуться компромітувати брудною коляборацією з російськими окупантами висланнями ради кар'єри чи гроша.

В інтересі українського народу є стійке, принципове відстоювання соборницького підходу в релігійно-церковних справах, подібно як в політичних. ОУН сприяє всеукраїнському, об'єднаному відзначенню 1000-ліття Української Церкви. Ми за те, щоб наші Церкви підготували якнайбільше спільних імпрез та акцій з цієї нагоди. Докажім на ділі національну єдність, помимо того, що ми приналежні до різних Церков! Поменше наголошуймо ці моменти, що роз'єднують нас на церковному відтинку, а побільше – ці, що еднають в Христі й національній спільноті.

Мучеництво й героїзм Української Церкви, як вияву цілої нації, дало їй силу втриматися після смерті Сл. Б. Патріярха Йосифа. Поява провакативної та національно принизливої горезвісної інструкції з ватиканських кіл мала на меті ліквідувати УПЦ, поширити між вірними відчай, розгромити патріярхальний устрій та посилити Проросійську політику Ватикану на українському відтинку. Але патріярша Помісна УЦ показалась сильношою, ніж думали її опоненти. Напевно джерелом минулорічної ватиканської протиукраїнської інструкції було те саме, що дало почин Магочому і Прицакові йти на коляборацію з москалями, їхньою псевдо-церквою та на "культ-обмін". Ця протиукраїнська диверсія наразі розкрита й спараліжована, але "культ-обмінники" з царством сатани напевно приготують нові затії. Тому нам треба бути чуйними.

Отримання патріярхом Мирославом Іваном кардинальського капелюха не вважаємо як "ерзац" на місце патріяршого визнання, а навпаки вважаємо як додатковий престиж, щоб владики формально проголосив, що він є

патріархом УКЦ та щоб скріпити заходи у Ватикані щодо формального визнання патріяршого устрою УПЦ, а його – патріархом. Всім нам треба даліше наполегливо вести заходи, щоб західні християнські церкви визнали існування Катакомбної Церкви в Україні, щоб їй допомагали визволитися з російської неволі, та щоб папа проголосив неважливість збіговища у Львові, організованого НКВД в 1946 році, на якому нібито представники УКЦ проголосили прилучення до російської церкви.

Міродайними документами – орієнтирами для дальшого напрямку УПЦ – вважаємо документи Сл. Б. Патріярха Йосифа, зокрема його завіщання. Його постановка в головних справах нашої Церкви була дуже правельна. Ми хочемо вірити, що його наступники пам'ятатимуть про завіти Великого Святця України: самобутнє ставлення в нашій Церкві добра українського Христового народу на першому місці, поборювання російської окупації в Україні, подача всієї можливої допомоги Катакомбній Церкві, співпраця з націоналістичним рухом.

Нехай в першу річницю смерті Патріярха Йосифа його наслідник гідно влаштує пам'ять свого попередника відповідними патріяршими актами!

Ми зі сумом відмічуємо відхід з цього світу митрополита Андрія, голови Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Покійний Владика вів Церкву по лінії добра вільних українців-православних, вмів оцінити великі чини визвольних змагань новіших часів – героїчну 50-річну боротьбу ОУН /1979-го року/, чини УПА під командою ген. Тараса Чупринки. Владика Андрій мав послідовно соборницький підхід в церковних і національних справах. Ми раді, якщо його наступник ще більше житиме думкою боротьби проти російських окупантів України та нестиме допомогу нескореним українським націоналістам на Рідних Землях!

"Будь гордий з того, що Ти є спадкоємцем боротьби за славу
Володимирового Тризуба" /четверта точка Заповідей Українця-
Націоналіста/

Альбатрос

Радіо – важливий засіб визвольної ідейної боротьби

Радіо – найпопулярніший носій і передавач ідей – добрих чи злих – в сучасній уирмленій Україні. Московські-окупанти України присвчують якнайбільшу увагу радіопропаганді від самих початків його умасовлення ще в двадцятих роках. ОУН також від початку свого існування оцінила велику роль радіо-передавання, як засобу ширення визвольних ідей, зв'язку і психологічної боротьби з окупантами /побіч живого слова і писаного/. Радіо виконало переважну роль після проголошення відновлення Української Держави Актом 30-го червня 1941 року. Це була львівська радіостанція ім. полк. Євгена Коновальця під кер. Зенона Тарнавського. в пізніших роках, ОУН і УПА мали кілька своїх підпільних радіостанцій. Останню большевики викрили в Карпатах щойно 1947 року.

Важливу роль виконують радіо-пересилання в Україну з чужини. Таких пересилань за минулий період кількох десятиліть було кільканадцять. Згадати б передачі з Мадриду, з Формози, з підпільної радіостанції ОУН на терені Бенелюксу тощо. В Україну йдуть постійно пересилання з Ватикану, приватних західних держав, а зокрема із американських радіостанцій. На жаль, пересилання західних держав в Україну незадовільні своїм змістом: вони не подають ні не обговорюють тем, найбільш потрібних і цікавих для українських слухачів – з української державницької історії, історії

визвольних змагань у періоди поневолення України чужими агресорами, її визначених постатей з державно-політичного, церковного, духового й культурного минулого, про теперішній стан колоніальної неволі в ярмі російських расистів і народовбивців та про сучасну національно-визвольну боротьбу. На приклад, не було досі серії про великі битви УПА проти німецьких і російських окупантів в 1940-их роках, не було серії біографій найвизначніших національних провідників двадцятого століття, як Микола Міхновський, Симон Петлюра, Дмитро Донцов, Євген Коновалець, Степан Бандера, Мосій Сліпий, Василь Липківський, Роман Шухевич-Чупринка, Д.Грицай-Перебийніс, про визначніших командирів УПА і провідників ОУН. Не було серії реферування творів Донцова, Бандери, Міхновського, Стецька, Петра Полтави. Не переказується історії українського війська, української політично-філософії, українського державного права з минулих епох, ні історії української дипломатії тощо.

Найважливішими є безперечно американські радіо-пересилання "Голосу Америки" і "Радіо Свобода", бо ці станції найпотужніші й можуть пересилати найбільшу кількість змістових програм. Тому за ці програми йде бій. Під час президентури в ЗСА Рональда Реґена, американський уряд почав дещо звертати увагу на уявлені Росією нації та прислухатися до голосу визвольних рухів, зокрема українського. На кращу поставу є прихильний відгомін із України і з боку українського визвольного руху, зокрема ОУН. Але рівночасно скріплюється наступ ворожих сил, щоб завалити прихильні до українців передачі. Цей тиск йде з двох боків: комуно-російського і ліберально-проросійського. Комуно-московський наступ дуже рафінований і многогранний. Головні засоби: дезінформація і псевдо-науковість. Москва намагається переконати Захід, що український націоналістичний рух, зокрема ОУН під проводом Ярослава Стецька, це нібито непевний і неповажний чинник, що не має в Україні жодного ґрунту під ногами, а до того нібито вповні інфільтрований і контрольований Москвою почерез її таємну агентуру; Москва шантажує Захід, що серйозна підтримка визвольних рухів по лінії АБН приведе до нуклеарної війни. Знов же московська дезінформація продукує величезну кампанію провокацій і знеславлювання ОУН і УПА, що це мовляв коляборанти нацистів, "воєнні злочинці", вороги альянтів в Другій світовій війні тощо.

В поборюванні українських націоналістичних волелюбних впливів на Заході Москва вживає теж різних посередників – польських вислужників-україножерів деякі жидівські кола та агентів, висланих під покришкою "дисидентів", інакомислячих. Крім шантажу нуклеарною війною Москва ще приміняє дипломатичний шантаж: якщо Вашингтон підтримуватиме в своїх радіо-пересиланнях український визвольний рух і Катакомбну Церкву, то нахай забуде про деданту й будь-які розбросені переговори.

Натиск на американські радіо-висильні з боку комуністичної Москви пов'язаний з натиском оборонців "єдиної-неділімої" на Заході та взагалі різних ворогів української державности, які хочуть втримати існуючий "мир" на базі коекзистенції з російською імперією та які зміряють до встановлення на існуючій базі світової держави. До ворогів української державности належать найперше російська еміграція, польська еміграція та деякі кола світового жидівства, індоктриновані протиукраїнськими ідеями в давніші часи. На жаль, до цих кіл залицяються деякі групи безхребетних українців, головнo з професійних кіл, люди, які пристали до українства, але фактично не були виховані в українському націоналістичному дусі, а в чужих школах, зі слабою національною гідністю і гордістю. Дехто з таких шкідників прислонюється своєю високою освітою, але фактично їхнє знання української історії і культури невисоке. Описані кола на Заході – це праґматисти, гедоністи, кар'єристи, опортуністи, релятивісти, чи як казав Тарас Шевченко "гнуцькошиски", які примиряються з поставою щодо України непередрішенства та задовольняються категорією малоросіянського автономізму.

На превеликий жаль, широкі кола української патріотичної еміграції за мало інтерисуються змістом радіо-пересилань в Україну; за мало чи взагалі не реагують на погану постановку змісту цих програм, не розуміють важливості добрих радіо-пересилань в Україну і за мало діють в цьому напрямі. Бо в еміграції зник "амбасадорський комплекс", моральні зобов'язання супроти народу, що залишився в ярмі, з відходом у вільний світ. Еміграція надто погрузла в своїх родинних, професійних, місцевих, загумінкових та вузько-обмежених справах. Також помітний зникнення сили ідейно-наснаженого слова. Але на першій лінії змагу за високі якості радіо-передач в Україну повинні стояти широкі кола українських професорів, українських наукових установ, студійних центрів і високо-шкільних осередків, товариства професіоналістів, журналісти і взагалі організований громадський загаль. На тиск ворожий є за мало тиску української діаспори, що сьогодні не є вже така зовсім слаба, як могло це бутидесь давно в минулому.

Також помилково вважати, що згаданими радіо-станціями мають цікавитися лише українці в ЗСА. Ті радіо-станції міжнародного значення. Тому за покращення їх змісту в українським відділі повинні виступати і українці в Канаді, і в Англії, і в Бельгії, і в Франції, і в Німеччині, незалежно від того, що вони зобов'язані вести також заходи, щоб в їхніх країнах проживання також висилалися в Україну радіо-передачі.

Протиукраїнська диверсія ведеться також і у великій мірі з позиції легальних американських установ. Наприклад, Джеймс Крічлов, урядовець планування і дослідів при Бюрі Міжнародних Радіопередач /БІР/, явно виступає проти всієї історії України, ставлячи існування України як державницької самобутньої нації під сумнів. Він отверто заявляє, що правду про українську націю не вільно говорити, щоб не образити росіян і українців-яничарів. Він пропагує цілковитий релятивізм щодо України, та що більше — наголошує самі неправдиві твердження. Прочитавши його меморандум з 20 вересня 1984 р., кожний хто трохи обізнаний з історією України, відразу помітить, що Крічлов ляк і мало обізнаний з Україною. Він апріорно тенденційний до України в антипатичному сенсі. Обороняючи москалів-комуністів перед біло-московською пропагандою, Крічлов замовчує факт, що інвазія біло-московських військ 1919-1920 років від Чорного моря проходила на неросійській території України й Дону. Весь простір СРСР він називає монолітною "країною" та ігнорує факт, що біло-московські війська найперше боролися проти Української Держави, проти Кубанської Держави і проти Донської Держави, які постали на руїнах царської російської імперії. Землі, зайняті біло-російськими військами, Крічлов називає апріорно "окупованими частинами Росії", тобто він сторонник російської імперії. Крічлов твердить, що Україна — частина Росії". Значить, він знає суто одностороннє політично передрішене становище всупереч навіть до становища Стейт Департаменту, що займає непередрішенське становище. Нема й мови про історичну правду; є брутальне пропагування брехні, очорнювання, наклепів не лише українських політичних сил, але й самої історичної правди.

Наприклад, Джеймс Крічлов пропагує й наголошує неісторичну тезу про дві України: "Східню Україну" і "Західню Україну". Його висновки є точно такі самі, якби хтось вів агітацію за розбиття Злучених Штатів Америки на "Південні Штати" і "Північні Штати" як дві різні нації. Крічлов тенденційно ширить дезінформацію, що український націоналізм зародився в Австро-Угорщині. Фактом є, що основники модерного українського націоналізму вийшли з земель під російською окупацією: Іван Котляревський, Тарас Шевченко, Микола Міхновський, Брацтво Тарасівців, Леся Українка, Дмитро Донцов, організація української національної еліти — Спілка Визволення України, Українська Автокефальна Православна Церква очолена митрополитом Василем Липківським, Спілка Української Молоді, Армія УНР — це все кращі з кращих українців, яких формування нічого спільного не мало з процесами, які проходили в дев'ятнадцятому столітті на просторах австро-угорської імперії.

Всі ці "східні українці" /за фальшивою термінологією Крічкова були рішуче й категорично проти спілкування з Росією та боролися за власну суверенну українську державу. Але Крічков знає лише одного "Гоголя" як репрезентанта України. Він тенденційно ідентифікує "Західню Україну" з "Галишен", щоб твердити, що лише в цій єдиній частині України з'явився протиросійський націоналізм, бо нібито всі інші українці прагнуть одности з росіянами. Але спитаймо Крічкова, де він зараховує Холмщину, Полісся, Лемківщину, Бойківщину, Гуцульщину, Буковину, Закарпаття і Волинь? А саме в православної Волині, що до 1918 року була поза межами австро-угорської імперії, а в межах російської імперії, саме народилася УПА, що найперше воювала проти агресії російських ворожих партизанів. Цікаво куди Крічков зараховує Правобережну Україну, яку Росія завоювала щойно під кінець 18-го століття? Чи до того часу, Правобережна Україна була Східною Україною? То як називати справжню Східну Україну, тобто Лівобережну Україну? А чи за Крічковим існує також Південна Україна? А це дефінітивно окрема частина України. А чи існує Північна Україна? А така існує. З цих кількох міркувань бачимо, що маємо до діла з людиною, вороже наставленою до української нації. Для нього всі ці українці, які борються за суверенну українську державу й волелюбний народовправний лад - зігноровані, про яких не тільки говорити українцям лише про "заходи більшої культурної і економічної автономії і людських прав". Таке думання вже далеко не відбігло від думання нацистських расистів, які трактують українців як "унтерменшів", які мали право лише на мінімальну культурну автономію. Крічков сумнівається, чи сприяння "українській незалежності", тобто боротьба проти расистського колоніалізму, є згідна з американською зовнішньою політикою, а тим більше з американськими ідеями волі народів і людини!?

Ось один із багатьох ворогів визволення України з російської колоніальної неволі. Подібний до нього Роман Шпорлюк, про якого клевети на українську історію і борців за національне визволення писала вже українська преса. Ці люди в парі з Москвою атакують теперішню Адміністрацію у Вашингтоні, яка почала ставитися дещо прихильніше до уявлених Росією народів і їхньої визвольної боротьби. Ці люди, немов п'ята колона Москви, очолюють і оплюгавлюють ОУН-УПА-УДП-УГВР за їхню боротьбу проти нацистської імперії та проти російського тоталітаризму, комунізму, атеїзму й імперіалізму. В тій самій групі кинавистів визвольних рухів уявлених Росією націй є Дімітрій Саймс, який недавно прибув з Росії, а тепер виступає проти політики през. Рональда Реґена з позиції відомої американської установи. Тож стверджуємо концентричний наступ на "Радіо Свобода", щоб недопустити до запанування там духа свободи для всіх націй і всіх людей, які уявлені найжорстокішою в історії людства імперською державою.

Атаки Крічкова, Саймса, Шпорлюка і прочих на "Радіо-Свобода" вказують на великий страх, який огорнув московських ватажків перед розкриттям історичної правди про їхню канібальську імперію та ширення ідеї "Воля народам! Воля людині!"

ОУН веде і вестиме непохитно і закликатимемо всю українську патріотичну спільноту включитися в оборону правди і честі нації, її історії та священної боротьби за відзискання Української Самостійної Соборної Держави.

Альбатрос.

"Згідно з концепцією Української Національної Революції, ми ставимо на власні сили Організації й українського народу, і в той спосіб зберігаємо незалежну суверенну дію ОУН". /"Постанови у фінансово-господарських справах", т. 1, VI. Великий Збір ОУН, 1981/

Є.Сидоренко

За дальшу розбудову ФОУ

Незабаром буде 12 років, коли на Другому З'їзді ОУВФ, з ініціативи Голови Проводу ОУН Ярослава Стецька виринула ідея створення мільйонного Фонду Оборони України. Цю оригінальну ідею з належним зрозумінням привітала українська спільнота у вільному світі й виявила щедру жертвенність. Намічену мету осягнуто з кінцем 1980 року. З уваги на необхідність посилення визвольної політики й боротьби, VI-ий ВЗ ОУН вирішив продовжувати збіркову акцію ФОУ, зобов'язуючи чотири найбільші Терени змагатися до осягнення, кожна країна зокрема, по одному мільйонові доларів. Намагання виконати зобов'язання реалізується, тільки повільнішим ходом.

Але настає пора, що треба скріпити й поширити акцію розбудови ФОУ, бо друзі з України, які стоять на першій лінії фронту боротьби з ворогом, вимагають від нас щораз більшої допомоги. Тому чергова фаза збіркової акції ФОУ мусить розгорнутися з новими силами якнайскорше. В тій цілі пересилаємо Теренам Правельник ФОУ, доручаємо його зреферувати членам і приступити до розгорнення акції в найширшому засягу, - відповідно до місцевих обставин, сил, хисту й справності. З тою метою треба оформити окремі Збіркові Комітети, паралельно до організаційної структури. Завданням тих комітетів буде в першу чергу перевірити листи жертводавців та висоту їх влат і допильнувати, щоб:

- кожний член Організації жертвував на ФОУ одноразово чи ратами максимально, але не менше 500 доларів;
- всі крайові центральні ОУВФ та їхні складові частини - філії, відділи й осередки, влатили на ФОУ максимально, але не менше по тисячу доларів;
- центральні й поодинокі Організації Українського Визвольного Фронту влаштовували одну імпрезу в році, дохід з якої призначували на потреби ФОУ;
- наші кредитові кооперативи, щадниці, клуби, оселі, торговельні підприємства та поодинокі українські підприємці й професіоналісти давали свої щедри пожертви на ФОУ;
- переводити збірки на ФОУ з нагоди різних свят, імпрез, ювілеїв;
- поодинокі наші родини, головю бездітні, записували у своїх записаннях більші суми грошей на ФОУ;
- відбувати поїздки й ширші сходици для мобілізації збірок ФОУ;
- появилися відозви, заклики, статті про переведення збіркової кампанії з кращими вислідами.

Показником вартости кожного члена чи прихильника ОУН, кожної клітини ОУВФ, буде вислід акції ФОУ. Наше членство й українська спільнота виконає своє завдання сумлінно й гідно знаючи, що ФОУ буде використаний виключно для добра визвольної боротьби в Україні.

З кореспонденції

"Достойний Пана Голово та Президенте,

Пам'ятаємо про Україну, про українські землі, які загарибали поляки. Нам тяжко було виїжджати з Північної Польщі, бо там ближче до українських земель. Але наші економічні умовини були так жакливі, що примусили нас виїхати. Ми віримо, що таки повернемось на наші Землі. Дуже дякуємо Вам та Вашій Дружині за святочні побажання та подарунок."

25.01.85 р.

І.П.К. - І.А.Б.

ГД-СІВ

Серпень, 1985

Для всього Активу Організації

Дорогі Подруги і Друзі:

Окупувавши під час закінчення другої світової війни майже всі українські етнографічні землі, большевицька Москва розгорнула проти українського народу та його визвольної боротьби за УССД найбільш рафінований терор, включно до відкритої брехні. Кожна українська людина й родина, кожна клітина визвольних формацій СУН і УПА, а від 60-их років також і всі учасники відкритого Руху Опору в Україні, були пропагандивно і в кожен інший спосіб представлявані в Україні, й зокрема в західному світі як "зрадники батьківщини", "найлютіші вороги народу", обов'язково як "прихильники німецького нацизму" і тим подібними провокаціями. А щоб цим своїм оклеветуванням надати якусь важність, московсько-большевицькі окупанти завжди докладали зусиль, щоб принаймні деяких із зловлених ними провідних діячів визвольного руху України силою і підступом перетягнути на свою сторону, а їхніми публічними заявами деморалізувати наш Визвольний Рух, наш поневолений народ, наших прихильників і союзників у вільному світі, а рівночасно й оправдувати своє поступування, політику й терор в Україні.

В 1944 р. в руки московсько-большевицьких окупантів попала родина сл. пам. ген. Романа Шухевича-Тараса Чупринки, голови Проводу ОУН в Україні, головного командира УПА і генерального секретаря УГВР. Застосовувавши до членів родини Провідника й Генерала найважчі духово-моральні й фізичні переслідування, московські окупанти звернули особливу увагу на сина Генерала - Юрія Шухевича, якого ув'язнили окремо і весь час намагалися приневолити його до публічного виступу проти свого батька й українського націоналістичного руху. У важких муках пережив Юрій Шухевич майже 37 років свого життя, які провів, з малою перервою, у московських тюрмах, концтаборах і на засланні, утративши здоров'я, а вкінці також і зір.

В "Шляху Перемоги" з 7-го липня 1985 р., поміщений на першій сторінці уривок з його розмови такого змісту: "... Доля до мене не була дуже ласкава. Як знаєш певно, все це закінчилося тим, що я втратив зір. Але я не шкодую, що сталося так, нікому не завидую. Бо я мав щастя бачити таке піднесення мого народу, такий злет, що за це можна поплатитися не одним зором. Може і позбавив мене Бог зору за те, що я бачив те, що далеко не всім щастить бачити. І ще не дуже шкодую за своїм зором тому, що після того прекрасного, що я бачив, не хочеться дивитися на ту всю нищість і нікчемність, що розпаношилася тепер... То так, як з Едісоном. Коли він був уже знаменитим, то один кореспондент запитав старого, чи йому не перешкоджала в досягненні мети його глухота? Едісон відповів, що навпаки, завдяки глухоті він не чув маси дурних порад, які йому подавали. Так і я не бачу того, що й бачити не хочу".

На протязі вже понад 20 років московські знущання над Юрієм Шухевичем були предметом численних публічних виступів чужинецьких приятелів визвольної боротьби українського народу і багатьох петицій та демонстрацій українських патріотів у численних країнах західного світу, в Україні й по всій російській імперії. З дуже сильним осудом большевицької Москви за її знущання над Юрієм Шухевичем виступив в липні 1984 р. президент США Рональд Реген і в його обороні. Все це, а зокрема відкрита підтримка визначними речниками західних держав Юрія Шухевича і всього, за що він стільки років страждає, глибоко затривожило російських ватажків.

Не маючи сили зломати Юрія, московські кати вдалися до підступу. у "Вістях з України" за липень 1985 року /28-ме число/, катебісти помістили ніби власноручний лист Юрія Шухевича, в якому він ніби заявляє

"свій остаточний розрив з українським націоналізмом" та осуджує "будь-яку націоналістичну діяльність, де і ким би вона не велася", що, як це представляє пасквільник Олександр Савчук, наступило під впливом "глибокої еволюції" в світогляді і переконаннях, що започаткувалися вже давно "під впливом радянської дійсності."

Між тим, що подано в "Шляху Перемоги" з 7-го липня з розповіді Юрія Шухевича і тим, що подано у "Вістях з України" також за липань 1985 р., різниця в датах дуже мінімальна. Зрештою, передаючи ніби в рукописі тільки частину "заяви", провокатор не подав дати її написання чи одержання, ані ніяких других ближчих інформацій про "заяву" чи теперішнє місце перебування Юрія.

Маючи під рукою власною рукою писані листи Юрія ще з цих часів, коли він володів зором, а також гже з часу, коли він зір втратив, і порівнявши їх з рукописною відбиткою "заяви" в дотичнім часописі, не важко ствердити, що "заява" у "Вістях з України" підроблена. А коли мова про її зміст — то це обсолютна й ганебна спроба московських катів знівечити таким підступним способом перш за все духово-моральну і національну стійкість Юрія Шухевича таки на позиціях українського визвольного націоналізму.

В 1984 році московсько-большевицькі кати поступили в подібний спосіб з довголітнім в'язнем невідільничих тюрем і концтаборів, письменником й поетом Олесем Бердником. Надрукувавши ніби його покайну заяву, вони запроторили його в психотюрму і прямо загородили будь-який доступ до нього із зовні, як і його появу між людьми. В такій повній ізоляції від світу, вони тримають його вже довший час. Припускаємо, що в подібній обстановці опиниться тепер і Юрій Шухевич. А щоб якось вплинути на припинення акцій в його обороні на Заході, як також, щоб мати можливість відмовитися від його еventуального звільнення, то для цього спрепаровано й опубліковано цю псевдо-заяву.

Це попередження перед найсвіжішою провокацією Москви видаємо найперше внутрішнім порядком, щоб весь наш актив був поінформований про неї і щоб міг дати вияснення нашому громадянству, яке напевно буде занепокоєне цією справою.

На окремій картці подаємо відбитку нібито власноручного письма Юрія Шухевича із опублікованої фальшивки у "Вістях з України" /просимо заважити, які рівні букви і цілі рядки/, а теж відбитку з одного правдивого листа Юрія з початку цього року, коли він вже був цілковито осліп. Фальшивка першого є така разюча, що не потребує докладнішої аналізи.

Слава Україні!

Героям Слава!

ПРОВІД, СЕКТОР ІДЕОЛОГІЧНОЇ БОРОТБИ

Залучник: фотокопія двох матеріалів

"11. Могутній Бог княгині Ольги і Володимира Великого жадає від Тебе не сліз, ані милосердя чи пасивного роздумування, але мужности й активного життя." /Із"44 правела життя українського націоналіста"/

Копія частини "Заяви" Юрія, ніби написаної власноручно,
як це є подано у "Вістях з України" ч. 28, липень 1985 р.

Заява-пробва-бездіяльність, яка єдиним чином
єдиним буржуазно-націоналістичним відношенням до України
(СНУ) Романів Шухевича, уявляючи собі свій націоналістичний
розрив з українською національною історією буржуазно-
націоналістичного діячів.

Мій розрив з націоналістичним відношенням до
української в єдиній і нерозривній, що єдиним
чином був єдиним під владою української держави,
закриваючи націоналістичну діяльність і єдиним чином
єдиним під владою єдиним українським розривом
єдиним чином, до єдиним націоналізму.

Копія частини листа Юрка Шухевича, писаного власноручно у
сліпому стані на початку 1985 року

ко знято

ок

ви прочитайте

4010 742 ГР4

ку. 412 312 хотів

просити - когось

14015 1417012

10110 1200 21110, по-російськи.
3/03/11/11

го.

10110 21110 31 111 10110 11111

3.11.11 1111 111

1111111

1111

111111

140111

1111111

11111 11111

11111

31 111111 1111111

11111

З М І С Т "БП", ч.25:

Наказ Проводу ОУН на прославу всенационального героя /редакційна/	1
До становища в імперії і Україні	2
Б. Озерський, Визвольні процеси в сучасній Україні	4
Степан Говерля, Рушійні ідеї підпілля в Україні	7
До зардань на крайовому підтинку /за Бюлетенем ТП В-Б/	8
Л. С., Наступ ворога на ОУН	10
Бакун, Потрібний Студійний Осередок ОУН!	12
М. Сулятих, Визвольна політика і спорт	14
Гордій, Українська молодь під російською окупацією	16
Ант, Важливість науки і мистецтва в ідеологічній боротьбі ОУН	18
Голоси молодих втікачів	22
Бескид, Антей, До організаційно-кадрових справ	23
С. Антей, ОУН і релігійно-церковне життя	24
Альбатрос, Радіо – важливий засіб визвольної ідейної боротьби	26
Є.Сидоренко, За дальшу розбудову Фонду Оборони України	30
З кореспонденції до Голови Проводу ОУН	30
ГД-СІБ, Для всього активу Організації	31

ooooOoooo